

TOSQUIJA

revista de Vilobí d'Onyar, Salitja i Sant Dalmai

juliol 1990

número 13

Núm. 13 — Any IV

Juliol del 1990

Revista trimestral

SUMARI

	Pàg.		
EDITORIAL	3	EL POBLE VIU	
DIVULGACIÓ		Música clàssica a Salitja	24
Coneguem els nostres escriptors	4	Felicitations	24
Castells de Catalunya	5	Teatre	25
DOSSIER		El parc Bush	27
Petita història de la nostra escola	8	Properes activitats	27
De cada poble a la concentració	9	DES DE L'ESCOLA	28
Els mestres	11	PLATS I OLLES	31
Quatre directors, quatre etapes	12	AGENDA	
Enquesta	15	Acords d'Ajuntament	33
Jocs i joguines	17	Horari Serveis Municipals	34
Les aules blanques	18	ESPORTS	35
Sobre l'associació de pares	19	COL.LABORACIONS	40
Òrgans de govern	20	HUMOR	41
La futura llei del sistema educatiu	21	MOTS ENCREUATS	42
LA SALUT, UN HABIT			
Sobre salut mental.	23		

COL.LABORADORS

- Lluís Ball-llosera
- Lluís Cabarrocas
- Lluís Cornellà
- Pilar Falgueras
- Carles Figueras
- Dolors García
- Vicenç Lleal
- Cisco Miró
- Lluís Molins
- Olga Moreno
- Joaquim Puigvert
- Mercè Rabionet
- Albert Sala
- Rosa Sanglas
- Dora Santamaria
- Maurici Vilert
- Col·legi Josep Madrenys
- Guarderia "El Patufet"

FOTOGRAFIES

- Lluís Molins
- Joaquim Puigvert
- Lluís Cornellà
- Carles Figueras
- Lluís Ball-llosera
- Jordi Pasqual
- Albert Sala

DIBUIXOS

- Francesc Colom

Dipòsit Legal GI-439/87

DUCFORM, S.A. - Cassà de la Selva

NOTA DE REDACCIÓ

Els conceptes i opinions sostinguts als articles signats que apareixen a la revista no representen, necessàriament, l'opinió d'aquesta.

S'acceptaran treballs signats amb pseudònim, però el Consell de Redacció ha de conèixer, en tot cas, la identitat de l'autor.

EDUCAR, ¿PER QUÈ?

Just quan l'escola de Vilobí arriba a la majoria d'edat (divuit anys a l'edifici nou, divuit anys de concentració escolar), la Reforma coneguda com a LOGSE es constitueix en centre primordial d'atenció en tots els àmbits socials interessats en l'ensenyament primari i secundari.

Dos fets aparentment sense relació (els divuit anys de la nostra escola i la propera aplicació de la Reforma) ens obliguen a reflexionar, des de diferents punts de vista, sobre l'ensenyament i l'educació.

La participació activa dels pares i de la societat en general dins de l'escola ha estat sempre motiu de fortes controvèrsies. Hi ha qui, deixant el nen davant la porta de l'escola a les nou del matí i recollint-lo a les cinc, sovint sense preguntar ni exigir gaire res, creu que compleix a la perfecció el deure de proporcionar-li ensenyament. Deixa tota la feina per als mestres i ell es limita a donar una ullada a la darrera avaluació de cada curs. Hi ha, també, qui pretén anar més enllà de l'estricta paper de pare i aleshores apareix una nova polèmica: educar o ensenyar? qui educa i qui ensenya? o bé, ¿per què s'educa i per què s'ensenya?

Per tant, el fet que a l'escola, només s'hi transmetin coneixements o bé que s'hi realitzi una tasca conjunta d'ensenyament i d'educació, s'hauria de tenir en compte tant des de la llei com, també, des de les mateixes consciències dels pares i, en general, de tota la societat.

El país, la família i l'escola, plegats, han de saber quins ciutadans volen per al dia de demà i han de tenir clar com volen que el nen surti de l'escola, amb quina preparació, amb quines experiències i amb quines perspectives de futur. Però, a la vegada, és obvi que el mateix alumne cal que hi digui la seva. I, de moment, el nen ens diu que encara s'avorreix a l'escola. I, el que és més delicat, que no tot allò que li ensenyem a l'escola li ho expliquem igual els de fora. I encara més: moltes vegades no té gens clar, quan surt per passar a un ensenyament superior, què vol fer.

Malauradament hi ha, entre l'escola d'avui i la societat que l'envolta, un desfasament massa accentuat, tant a nivell de metodologia com d'actituds socials en general. Posem un exemple: l'anomenada "cultura de la imatge", la cultura més moderna i, en part, útil de la nostra societat, és tan sols, ara per ara, una ridícula caricatura en els àmbits escolars.

La pregunta de si la nova Reforma acabarà amb aquests desfasaments està en el pensament de molts. Però, si des de l'Administració no s'hi posen més mitjans, si des de la societat no es qüestiona més a fons el paper del nen en la societat futura i si des de l'escola no es té clar si el que es pretén és transformar o continuar amb la societat establerta, per més reformes que vinguin serà molt difícil que un apartat tan important com és l'escola en la vida de tothom arribi, per fi, a una majoria d'edat acceptable.

CONEGUEM ELS NOSTRES ESCRITORS

VICENÇ RIERA LLORCA

La nostra societat viu uns moments de canvis importants. La dècada del 90 serà recordada històricament per la supressió de les grans dictadures. Tot a ixò em va fer pensar en un autor català que va patir els efectes d'una dictadura, que va exiliar-se i que no va tenir, i potser encara no té, el ressò que caldria: Vicenç Riera Llorca.

Vicenç Riera Llorca va néixer a Barcelona el 1903. Va tenir formació autòdida: redactor de "l'Opinió" i "La Rambla", secretari de l'agrupació professional de Periodistes i secretari del conseller d'Agricultura de la Generalitat. Durant la guerra es va exiliar a França, després a la República Dominicana i finalment a Mèxic, on treballà com a preiodista, traductor i col.laborador de les revistes catalanes d'exili. La seva vocació literària es realitzà a l'exili amb *Giovanna i altres contes* (Mèxic 1946) i la novel·la *Tots tres surten per l'Ozama* (Mèxic 1946). Ha publicat també una sèrie de novel·les que tenen com a canemàs els grans moments de la nostra història, *Ronda de malcontents* (1968), *Joc de xocs* (1970), *Amb permís de l'enterraments* (1970) i *Fés memòria* (1971), d'entre d'altres; un llibre de memòries, *El meu pas pel temps* (1979) i un llibre de biografies *Nou obstinats* (1971).

TOTS TRES SURTEN PER L'OZAMA

Tots tres surten per l'Ozama és, amb paraules de Maria Aurèlia Capmany, "una novel·la que testimonia l'aventura humana dels catalans a terres americanes, l'anàlisi de la

qual és de fet el motor de la seva novel·lística". Així doncs, ens trobem davant una nova perspectiva narrativa allunyada de la concepció mítica de l'exili. L'autor pretén donar testimoni de la vida a la República Dominicana durant els anys 1940-41. Ens ofereix un reportatge viu dramàtic de les classes populars d'un país subdesenvolupat en el qual tres catalans exiliats intenten refer llurs vides en un ambient al qual no s'acaben d'integrar. En cap moment defuig l'objectivitat, mai cau intercalacions divagatòries i adopta les tècniques narratives de la novel·la americana d'entreguerres: el testimoni personal, la fragmentació de l'obra en quadres o escenes, la manca d'un únic protagonista i el predomini del diàleg curt.

És una novel·la de lectura fàcil i agradable, d'una importància històrica remarcable.

Vegeu-ne un fragment:

"En pocs mesos han arribat uns milers d'immigrants europeus. És un allau que ha caigut sobre el país, i ningú no pot preveure quines conseqüències tindrà l'entrada de tants estrangers a la República Dominicana. La majoria són exiliats polítics de diversos països. Una situació de govern adversa els ha fet deixar la pàtria i s'han trobat que enlloc d'Europa no els era possible d'aconseguir una situació estable i en molts casos ni tan sols una autorització de residència(...) Si aquí no prospera, ja trobarà la manera de marxar cap a un altre país més generós. Els d'Europa veien la cosa molt planera; l'angoixa de la seva situació els la feia veure planera. Però un cop a la República Dominicana les perspectives són unes altres."

Mercè Rabionet i Ribas

**BANCO
POPULAR
ESPAÑOL**

CASTELLS DE CATALUNYA ESCALÓ

Anant d'excursió per terres del Pallars Sobirà, a la dreta de la Noguera Pallaresa i allà on comença la Vall d'Àneu, hi trobem el petit poble d'Escaló. A l'entrada del poble, un petit rètol que passa desapercebut al viatger poc observador diu: "conjunt medieval, portal de la Vall d'Àneu" i ens convida a fer un volt al poble.

Escaló, com tants pobles d'aquesta comarca pirinenca, es troba en ple despoblament. De gairebé 600 habitants que tenia en els anys seixanta ara en queden poc més de 70.

Escaló, col·locat a l'entrada de la vall, tenia una funció defensiva. El primer que ens sorprèn és la torre de

El campanar típic i la torre al fons.

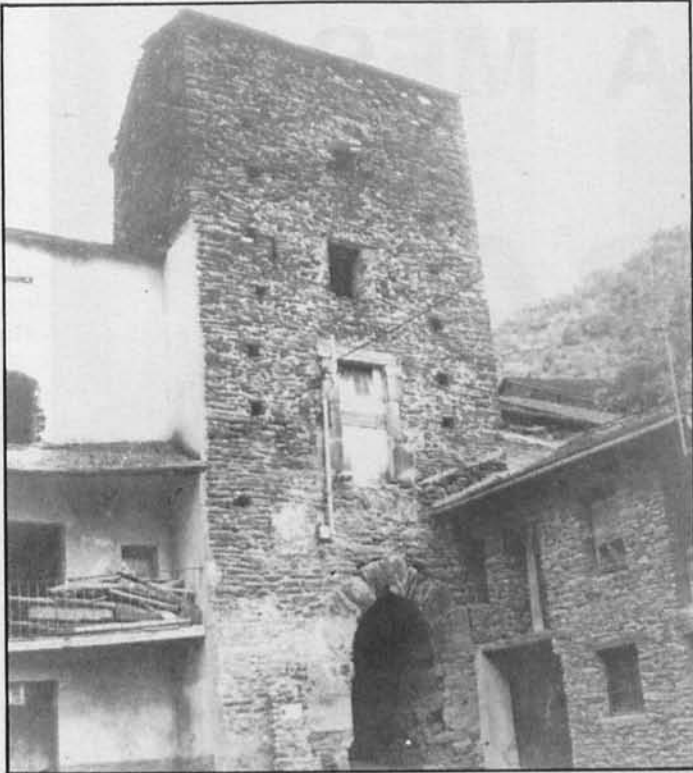
defensa que hi ha damunt del poble. És una torre de planta circular que es comunicava amb la Torressa, al nord, i amb els castells d'Escart, Benós i Llavorre.

El nucli antic era una vila closa formada per dos carrers paral·lels amb torres de defensa i portals d'entrada als extrems. Es conserva del tot el portal i la torre del nord del poble anomenada "el castell". Quan ja hem passat el portal, trobem uns porxos medievals molt bonics. El portal de l'extrem sud es troba tot malmès. El poble en general es troba en un estat bastant ruïnós; malgrat tot, les cases de pedra fosca donen un toc personal a l'entorn.

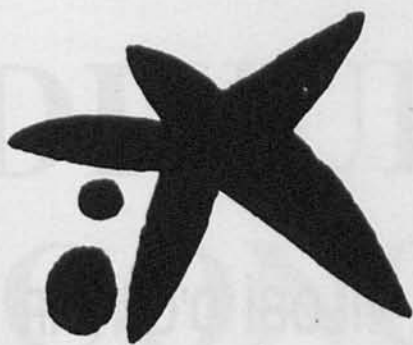
El lloc pertanyia a la jurisdicció dels comtes de Pallars. A l'última dècada del s. XIII, Arnau d'Espanya s'apoderà del castell d'Escaló. Més tard, el 15 d'abril del 1371, el rei Pere el Cerimoniós ordenà al veguer de Lleida que signés la venda feta pel comte Hug de Pallars al Bord del Pallars. Entre els diferents paratges venuts hi havia Escaló. Durant el s. XVII Escaló pertanyia al duc de Cardona.

Aquest és el petit recorregut històric que hem pogut fer pels vells murs d'Escaló. No hi trobem fortalises imponents, ni grans cròniques de fets històrics, però ben segur que va contribuir a forjar la història d'aquestes terres pirinenques i, passejant pels carrerons ens podem fer una idea de la vida que devien portar els seus habitants segles enrera.

Albert Sala i Valls

Porta Nord d'Escaló.

"la Caixa"

CAIXA DE PENSIONS

Oficina de **PALAU SACOSTA** - Girona (270)

C. Marquès Caldes de Montbui, 37 - Tels. 20.52.86 - 20.51.13

PRECAL

AUTOSERVEIS

CADA DIA MÉS

PRECAL

ÉS DEL SEU INTERÈS

SERVEI — QUALITAT — PREU

ENS TROBAREU A C/. MADRENYS — VILOBÍ D'ONYAR

PRECAL

DOSSIER

DIVUIT ANYS DE CONCENTRACIÓ ESCOLAR

PETITA HISTÒRIA DE LA NOSTRA ESCOLA

La nostra escola va ésser fruit dels esforços de molta gent, però en especial del Consistori Municipal, que aleshores presidia el Sr. Josep Maria Vidal i Grau, i també de l'eufòria que en aquells moments corria per les ments dels dirigents de la nostra política educativa. Faig referència al corrent d'Organització Educativa anomenat "Plan de Concentraciones Escolares". Aquest Pla era molt similar al que havia posat en marxa el "Ministère de l'Education Nationale" a França.

El Pla consistia a agrupar les escoles rurals de matrícula baixa, en nuclis més o menys equidistants.

La província de Girona va ésser capdavantera en aquest projecte, ja que solament la província d'Àlaba, ens va passar al davant en l'aplicació de l'esmentat Pla de Concentraciones Escolares.

Com totes les coses, aquest Pla tenia coses bones i coses dolentes, i la cara bonica era:

— *Millores pedagògiques* (graduació en nivells, laboratori, biblioteca, mestres especialistes, etc.).

— *Millores de serveis* (menjador escolar, classes extra-escolars, edificis nous, instal·lacions auxiliars, etc.)

— *Millores socials* (afavoriment de la integració, noves relacions, millor coneixement de la zona, etc.)

I la cara lletja era:

— *Transport escolar* (perill d'accidents, sortides i arribades intempestives, incomoditats, pèrdua de temps, etc.)

— *Menjador escolar* (adaptació menús, despeses d'alimentació, dinar en col·lectivitat, etc.)

— *Augment de despeses* (per als pares d'alumnes, per a l'Ajuntament, etc.)

Malgrat tot, i després de moltes anades i tornades, es va fer la concentració, i la nostra escola, es va anomenar "Agrupación Escolar Mixta José Madrenys", i inicialment estava formada per: Un parvulari i sis aules d'EGB.

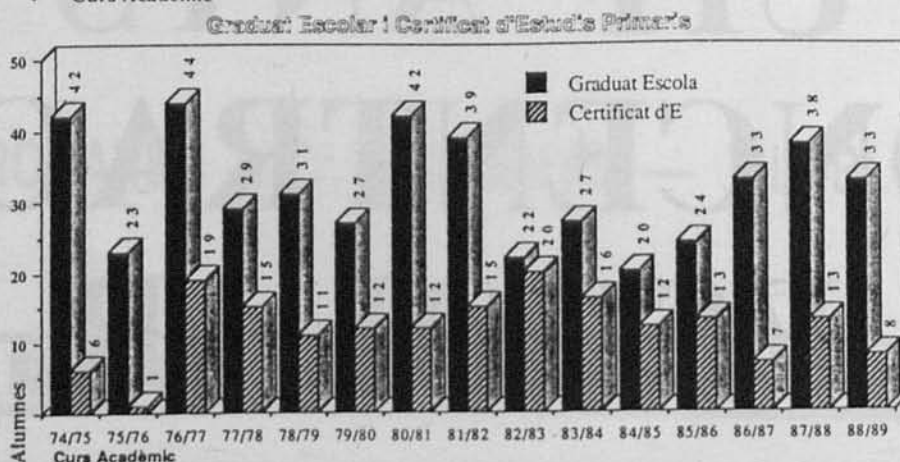
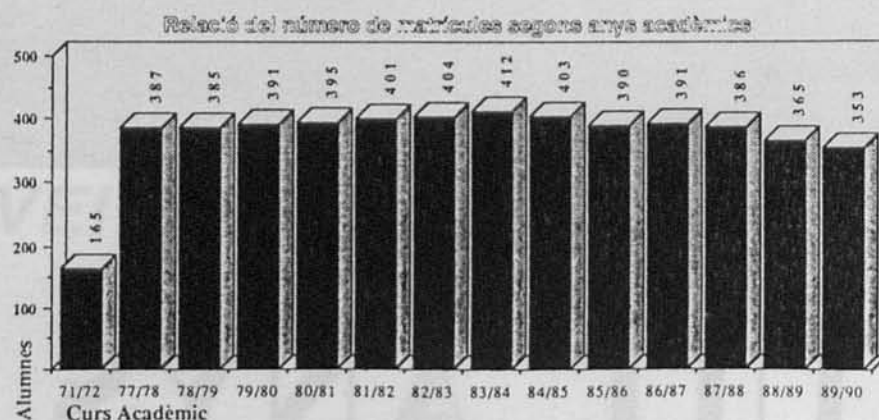
Posteriorment i a causa de l'augment de matrícula que en la dècada del 70 experimentà la nostra escola, vàrem passar a la categoria superior, dintre de la nomenclatura oficial pel que fa als centres educatius, i ens convertírem en "Colegio Nacional EGB Josep Madrenys".

En l'actualitat, com a pura referència, els últims vents, bufen cap a una desconcentració o almenys cap a una desmassificació de les escoles com la nostra, tant per raons pedagògiques i socials com per raons de tipus tècnic i econòmic.

I com a dada curiosa, el dia de la inauguració, que va ésser el 10 de gener de 1990, solament hi assistiren l'Alcalde-President del Consistori Municipal, (Sr. Josep Maria Vidal i Grau) i l'Inspector de Zona (Sr. Marcos Adell i Cuevas), i que el primer menú que es va servir al menjador escolar fou: entremès, canelons, peix fregit i fruita.

El Gran Barrufet

RELACIÓ DEL NÚMERO DE MATRÍCULES SEGONS ELS ANYS ACADÈMICS

DE CADA POBLE A LA CONCENTRACIÓ

Ara fa 18 anys. En aquells temps, cada poble dels nens i nenes que van acudir a l'escola de Vilobí tenia la seva pròpia escola: Aiguaviva, Estanyol, Salitja, Sant Dalmai, Brunyola, Franciac, Vilobí.

En el cas del meu poble, Salitja, fins l'any 1963, hi havia dues escoles. La de nens, en una casa de la plaça del poble, i la de les nenes, juntament amb les nenes de Sant Dalmai a Can Marieta.

En aquell any es van inaugurar les noves escoles, dues aules unitàries: la dels nens i la de les nenes.

Però el motiu d'aquest article no és constatar la història de l'escola de cada poble sinó analitzar les conseqüències, els avantatges i els inconvenients del pas d'aquest grapat d'escoles unitàries a una sola de graduada a Vilobí, aplegant els infants de la comarca.

Per saber les raons que varen portar a aquesta solució caldria preguntar-ho als tècnics d'ensenyament i planificació del MEC, Ministeri d'Educació i Ciència, òrgan que llavors regia els destins de l'ensenyament d'aquest país.

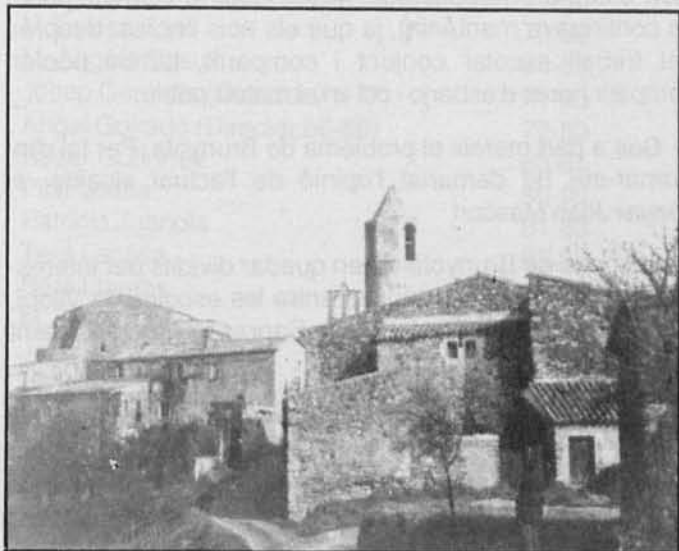
Els alumnes, avui ja persones adultes, que van viure el fet, constaten que l'avantatge que més van notar va ser un millor coneixement dels joves de la comarca, perquè aïllats en una escola unitària de poble a vegades aquesta coneixença pot esdevenir una dificultat.

El fet d'estar nens i nenes d'una mateixa edat en una mateixa classe també va ajudar l'ensenyament dels alumnes, encara que això és una cosa pedagògicament discutible. Més endavant hi farà una consideració.

Quant als inconvenients, ells destaquen el desplaçament, especialment al començament, i moltes hores perdudes al pati de l'escola o al peu de la carretera esperant l'autocar.

Un altre aspecte negatiu podrien ser la pèrdua del clima familiar de l'àpat del migdia, encara que això caldria matisar-ho molt, ja que cada dia són més els nens que es queden al menjador escolar perquè els pares treballen. Fenomen que es dona molt a les grans ciutats.

Al cap de 18 anys, un grup de nois i noies de 7è. curs

Brunyola.

de Salitja que he consultat manifesten els mateixos avantatges i inconvenients, encara que ells apunten que una escola graduada en un moment determinat pot oferir més condicions, materials, instal·lacions, i potser les institucions; Departament d'Ensenyament i Ajuntament s'hi poden dedicar més i especialment l'Ajuntament no ha de

Agroquímics SALVI

VILOBÍ D'ONYAR

Aiguaviva.

dividir tant els recursos municipals dedicats a l'ensenyament.

Per a la majoria d'aquests pobles podria assegurar que no va suposar cap inconvenient la gran concentració escolar, potser perquè tots els infants d'un poble acudien a la mateixa escola de Vilobí i tota la vida del poble es continuava mantenint, ja que els nois i noies, després del treball escolar conjunt i compartit, també podien compatir hores d'esbarjo i oci en el mateix poble.

Cas a part mereix el problema de Brunyola. Per tal d'informar-me he demanat l'opinió de l'actual alcalde, el senyor Joan Mascort.

Els nens de Brunyola varen quedar dividits per interessos personals i altres causes entre les escoles de Vilobí, Santa Coloma i Sant Martí Sapresa. Posteriorment aquests van anar a Anglès.

Ell considera que la concentració va respondre a interessos personals d'algunes determinades persones per tal d'omplir el menjador escolar així poder rebre les oportunes ajudes oficials.

Em manifesta que no calia suprimir l'escola de Brunyola ja que ajuntant tots els nens del municipi: Brunyola i Sant Martí Sapresa, podien aplegar 50 nens i nenes, nombre suficient per matenir-la.

En Joan Mascort em comenta que no va ser ni positiu ni negatiu, més aviat un error, una cosa precipitada i ell lamenta molt que no s'informés el poble i que es donés com una cosa feta, sense cap mena de discussió.

No es va pactar el fet de condicionar la carretera i llavors l'autocar no volia pujar i es feren reiterades queixes a l'Ajuntament de Brunyola. La carretera ha tardat 16 anys més a ésser asfaltada.

Diu que hi havia gent que pensava que pel fet de portar-los a Vilobí la qualitat d'ensenyament milloraria molt. Els aprenentatges que poden fer són iguals en una escola unitària que en una de graduada. Amb això comparteixo personalment amb ell, punts de vista semblants.

Però el fet més negatiu que em va remarcar fou la pèrdua de consciència per part dels infants de la realitat del poble; el fet que els infants no comparteixin l'oci i l'esbarjo, ja que no es coneixen prou com per engrescar-se a fer coses en comú.

Estanyol.

El poble se n'ha ressentit. El poble és mort. Els infants han perdut del seu horitzó, aquesta realitat que és el poble.

No voldria allargar-me en aquestes consideracions, però potser sí que va ser el poble més perjudicat.

L'escola és una realitat massa important en la vida de les persones, del poble, de les relacions interpersonals com per deixar-la arraconada. Quan un poble perd l'escola, perd una cosa molt important, una part de la seva vida i de la seva història futura, i ha de saber crear "alguna cosa" que faci la suplència cultural, d'agermanament; en definitiva, d'aglutinador de la vida fets al llarg de la infantesa.

Tinc un company d'estudis que està de mestre en una escola unitària, en un poblet al costat d'una gran vila, capital de comarca, i ell diu que mai havia disfrutat tant fent de mestre com ara a l'escola unitària.

Engresca sentir això i engresca veure que hi ha tanta gent que calladament i sense fer massa soroll dedica moltes hores de la seva vida als infants, a la seva educació.

Potser no val la pena plantejar-nos si abans era millor que ara o a la inversa. Mirem el futur amb esperança i treballlem tots, pares, mestres i alumnes, perquè cada dia l'escola sigui de més qualitat, perquè sigui una vertadera escola del poble. Serà solament això... un bon record de la nostra infantesa.

Vicenç Lleal i Trias

FUNERÀRIA JORDI MIR

Servei permanent

Serveis a Particulars i per a Companyies

C/. Pirineus, 11
Telèfon (972) 47 32 59
17185 VILOBÍ D'ONYAR (Girona)

ELS MESTRES

Al llarg dels divuit anys, que la nostra Escola ha funcionat, hi han passat molts alumnes, però també, i encara que no ho sembli, molts mestres.

Malgrat que per a uns hem estat els Mestres i per altres els Srs. Mestres, la veritat és que hem tingut diferents noms: el primer i potser el típic "Maestro de Primera Enseñanza", o "Maestro Nacional". Posteriorment es va voler dignificar una mica la professió o almenys el nom i vàrem passar a anomenar-nos "Profesores de Educación General Básica", però tot això té una importància relativa, ja que aquí es tracta de relacionar els professors que d'una manera o d'una altra van treballar en aquesta Escola.

Núria Biosca	83-84
Natàlia Boada	89-90
Josep Bofill	82-83
Àngel Bosch	86-88
M. Àngels Cabrera (Directora 89-90)	83-90
Roser Camps	80-81
Maite Carrasco	89-90
Mercè Casanova	73-90
Joan Corominola	84-86
Carme Cornellà	79-80
Maria Creus	89-90
Rosa Checa	71-90
Rosa Dilmé	84-86
Rosa M. Domingo	84-86
Jordi Duch	83-85
Mercè Espuña	86-89

Rosa M. Estrach	71-73
Dolors Falgars	86-87
Joan-Àlvaro Fernández (Director 78-86)	71-90
M. Teresa Font	73-90
M. Angels Gasull	84-86
Josep Geronés (Director 71-77)	71-83
Àngel Guirado (Director 86-89)	72-89
Roser Gutiérrez	83-85
Pilar Juana	80-90
Patricia Juanola	81-83
Tere Lacasa	83-90
Pere Llorens	83-84
M. Evelia Mata	71-80
Joaquim Martí	85-88
Victòria Medrano	71-90
Marta Mendieta	89-90
Àngela Mollera	88-90
Josep Plana	87-88
Rafael Ponsatí	72-79/81-82
Jesús Prieto	88-89
Anna Ridao	89-90
Manuel Salvador	71-72
Assumpta Valles	82-83
Anna M. Vergés	82-83
Carme Vila	73-90
Cristina Vilà	88-90
Albert Xirgo	85-88

JOAN ALVARO FERNÁNDEZ

QUATRE DIRECTORS, QUATRE ETAPES

L'any 1972 es van tancar les escoles de Franciac, Salitja i Brunyola i Vilobí n'acollí els alumnes. Era el començament de l'anomenada "concentració escolar". Des d'aleshores fins ara, l'escola de Vilobí d'Onyar ha tingut quatre directors: Josep Geronés, Joan Álvaro Fernández, Àngel Guirado i M. Àngels Cabrera. Hem volgut aplegar-los tots quatre al voltant d'una mateixa taula per parlar de les seves experiències i també de la realitat actual de l'escola al nostre país.

— *El senyor Geronés va ser el primer director de l'escola de Vilobí després de portar-se a terme la concentració escolar. Quines van ser les dificultats més notables amb les quals us vàreu trobar?*

— Teníem molt pocs mitjans, el material del qual disposàvem era insuficient. Per posar en marxa el menjador escolar no comptàvem amb cap ajuda econòmica. Per tot això, al principi les coses no van sortir tan bé com volíem.

— *La concentració escolar i tot el canvi que va suposar per al municipi va venir d'un dia per altre o vàreu tenir temps per preparar-lo?*

— De fet, vam tenir unes reunions prèvies i vam treballar-hi tots plegats. La impressió que m'ha quedat, després de tot aquest temps, és que vam saber funcionar com una família.

— *Com creieu que ho van viure els nens dels pobles veïns on s'havien tancat les escoles?*

— Només ho van notar els primers dies. Després, s'hi adapten molt bé i crec que, fins i tot, va servir perquè, per mitjà de la mainada, es llimessin aquestes petites pugnes que hi ha sempre entre pobles veïns.

— *En Joan Álvaro Fernández va viure, com a director de l'escola pública de Vilobí, la formació dels òrgans de participació. La seva època va venir marcada per la transició que, en matèria escolar, es vivia arreu de Catalunya. Com va ser aquesta transició?*

— A partir de l'any 1981, la Generalitat va assumir les competències d'Ensenyament i, al cap de poc, es va constituir el Consell de Direcció que actualment és el Consell Escolar. Al principi, la gent no va valorar prou la importància d'aquest organisme però, quan va adonar-se'n, va participar-hi de ple. Va ser una etapa de molta tibantor. D'una banda, els mestres creien que se'ls treia una part d'escola i, els pares, en segons quines ocasions, van voler actuar d'una manera massa directa.

— *Aquesta tibantor era general o específica de Vilobí?*

— Es va donar a tot el país. La gent no sabia encara quin era el seu lloc. Quan es va començar a col·locar, les coses van funcionar millor.

— *És conegut de tothom que l'època de l'Àngel Guirado com a director de l'escola de Vilobí ha estat marcada, sobretot, per una gran feina d'organització. És l'època de l'Àngel, això es va produir perquè es feia a pertot o bé per una inclinació teva natural a organitzar les funcions dels membres del col·lectiu escolar?*

— L'etapa de govern que jo vaig iniciar coincidí amb

l'aplicació de la LODE. Les funcions estaven perfectament definides i calia adaptar-les a les necessitats de l'escola. Però també és cert que ens vam plantejar la definició del Projecte d'Escola. Tot plegat, tant el que ens marcava la LODE com el que creïem que havia d'organitzar-se a l'escola, era producte de les necessitats que teníem plantejades.

— *La M. Àngels Cabrera s'estrena com a directora en un curs que encara no és acabat. Ara per ara, el que li porta més feina, com a directora, ¿és la Reforma escolar?*

— La Reforma i tot el que comportarà em preocupa molt. Hi ha molts canvis a la cantonada i cal que n'estiguem al dia. Però en l'àmbit estrictament pedagògic, i concretant-ho a la nostra escola, hi ha moltes coses per fer encara. M'interessa molt vetllar perquè hi hagi més il·lusió per assistir a l'escola, que no es doni aquest "passotisme" que veiem, sobretot en els alumnes més grans. I també em preocupa molt tot el tema del fracàs escolar. D'altra banda, crec que tots plegats hauríem de treballar més per establir lligams més forts entre la societat i l'escola.

— *Normalment, quan parlem d'ensenyament, ens imaginem un camí molt llarg i, al fons, una porta amb un rètol on es llegeix: Universitat. En un municipi com el nostre, aquesta visió és correcta?*

M. A. CABRERA: De cap manera. Actualment, les estadístiques ens diuen que un 30% dels alumnes de la nostra escola accedeix a la secundària i que només un 15% seguirà a la Universitat.

À. GUIRADO: La tendència d'una escola rural com la nostra és enfocar l'ensenyament cap al treball fonamentalment i, per tant, cap a la Formació Professional, sense descuidar aquella formació bàsica que permeti l'accés a l'altra branca de l'Ensenyament Superior.

J. GERONÉS: Jo crec que, sobretot, és una qüestió econòmica. A un universitari que no sigui de Barcelona, la carrera li sortirà molt més cara. Això és lamentable però és la realitat.

— *Per tant, un mestre ensenya diferent si treballa en una ciutat o en un poble?*

M. A. CABRERA: Jo crec que sí. Es mentalitza i s'adap-

ta als seus alumnes i al seu entorn però donant-los totes les possibilitats de futur.

J.A. FERNÁNDEZ: Jo he treballat tant en una ciutat com en un poble i crec que es treballa igual i que no s'hauria de fer cap mena de diferència.

À. GUIRADO: Tenint en compte l'entorn natural d'un poble i el d'una ciutat, és normal que s'ensenyi diferent si es volen aprofitar els recursos. És evident que l'ensenyament urbà és més "museístic", per exemple, i que el rural insisteix més en l'aspecte de l'entorn natural. Això em sembla molt bé però no veig clar que el mestre actuï diferent si sap que els alumnes aniran a la Universitat o no.

Com ajuden les noves tecnologies en l'ensenyament bàsic?

À. GUIRADO: Si n'hi haguessin, tal com l'Administració va prometre, suposo que anirien bé i que, per fi, la societat i l'escola caminarien plegades. Però el cert és que estem desfasats i que els alumnes no en veuen cap, de les noves tecnologies, a l'escola.

J. A. FERNÁNDEZ: Els ordinadors i els vídeos que utilitzen a casa seva els ajuden a preparar-se per al futur i assumir el progrés. Però estic d'acord que, a l'escola, hi manquen.

M. A. CABRERA: Els pocs recursos que hi ha estan mal repartits. N'hi ha poquíssims i encara, de vegades, no se saben utilitzar racionalment.

J. GERONÉS: Si l'escola ha canviat tant, en els darrers anys, no és només per les tècniques noves. Tota l'educació ha canviat, fins i tot la que donen els pares, i això s'ha de notar per força quan un nen és a l'aula.

—Parlem del fracàs escolar. ¿N'hi ha més que abans o és que ara disposem de més dades per valorar-ho?

À. GUIRADO: De fracàs, si el considerem com a fracàs de l'alumne, ho n'hi hagut abans ni n'hi ha ara. En tot cas, hem de parlar de fracàs de l'escola i de la societat en conjunt. De tothom són coneguts els casos d'aquells alumnes que, en el seu moment, van fracassar a l'escola i que ara, en canvi, són fins i tot uns triomfadors a la vida.

J. A. FERNÁNDEZ: Si l'Administració ens marca les pautes amb uns marges molt limitats, no estic d'acord que el fracàs sigui només de l'escola, és a dir, del mestre. Hi ha moltes més variants implicades. Els temaris que s'han de seguir, la capacitat personal de cada alumne, la limitació del mestre per fer tot el que se li demana també són factors de molt de pes.

—Creieu, per tant, que l'escola se li demana massa?

M. A. CABRERA: Sí, si considerem que, moltes vegades, ho ha de fer tota sola. Insisteixo que la societat i l'escola caminen massa separades.

—Per què encara s'avorreix el nen a l'escola?

J. GERONÉS: Ja en el meu temps hi havia un punt molt important a tenir en compte: la majoria dels alumnes venien contents a escola perquè, a l'hora del pati, jugarien amb els seus amics. Després, per tant, la funció bàsica de l'escola, que és la de d'ensenyar, se'ls feia molt feixuga.

M. A. CABRERA: El nen s'avorreix perquè se l'integra en un grup, en unes normes i en unes activitats que sovint no són les que a ell li agraden.

J. A. FERNÁNDEZ: Hi manca una motivació general la responsabilitat de la qual no és gens clara i és probable que estigui molt repartida.

À. GUIRADO: Potser falla el grau d'estimulació necessari per tal d'incrementar la seva il·lusió per les activitats escolars. Potser també cal acostar-se més als seus interessos i motivacions. Això fa adonar-nos de la complexitat de l'acte d'aprendre i que la tasca d'ensenyar és difícil.

—*Què en penseu del fet que a Vilobí no hi hagi una biblioteca pública oberta en hores d'horari escolar?*

J. GERONÉS: Sempre he pensat que és una gran mancança per al poble.

M. A. CABRERA: Seria un servei municipal molt interessant al qual acabariem anant tots.

—*Els nens també?*

J. A. FERNÁNDEZ: Passaria com amb la majoria de novetats. Al principi es faria estrany, però a la llarga, s'hi acostuarien.

À. GUIRADO: Jo crec que fa molta falta i que s'hauria de començar a pensar-hi seriosament. Serviria per completar la tasca que, des de fa molts anys, l'escola realitza per tal d'interessar els nens per la lectura.

—*M. Àngels, com a directora actual de l'escola, ¿penses que s'hi troba a faltar una associació de pares?*

M. A. CABRERA: Decididament, sí. Al poble hi ha gent molt maca i amb molta empena que seria perfectament capaç de formar una associació de pares. Una escola i la feina que ha de tirar endavant mai no serà completa si no es compta amb tothom. I la participació activa dels pares dels alumnes hi és essencial.

Aquestes han estat les opinions dels quatre directors que han tingut l'escola de Vilobí d'Onyar en els seus 18 anys que porta de funcionament d'ençà que es produí la concentració escolar. Quatre etapes i quatre maneres diferents de viure la feina, però totes elles encaminades, ben segur, a aconseguir que els nostres nois i noies obtinguin un profit, més que no pas un simple bon record, de l'ensenyament bàsic que se'ls dóna al nostre municipi.

Tosquijsa agraeix a tots quatre la seva col·laboració.

Dolors Garcia i Cornellà

ENSENYAMENT OBLIGATORI

ENQUESTA

A través d'aquesta enquesta, hem volgut saber l'opinió dels alumnes de vuitè sobre la marxa de l'escola i a la vegada les opcions que aquests prefereixen.

Sense voler donar més valor que el que pot tenir ajuntar una sèrie de respostes, aquí us n'oferim el resultat.

Han respost 52 alumnes de vuitè.

Si poguessis triar, aniries a una escola de Girona o a la de Vilobí?

Anirien a Girona: 11

Anirien a Vilobí: 40

Depèn: 1

Per què aquesta opció?

Per què Girona?: - Hi ha més ambient.

- Et controlen més.

- Més modernitzat.

- Ensenyen més.

Per què Vilobí?: - Pels amics.

- No hi ha tanta gent.

- Ensenyen força bé.

- Coneixes i pots parlar amb la gent.

- Hi ha l'ambient de poble.

- No hi ha perill dels cotxes.

- És el meu poble.

Amb les tres preguntes següents, volíem veure quin valor donen a l'escola els nostres fills.

Si uns pares no envien els seus fills a l'escola, creus que aquests poden ser com tu?

NO - Ni pensar-ho.

- No sabran res.

- No tindran cultura.

- No tindran els nostres coneixements.

SÍ - Potser igual.

- A nivell cultural, no, a altres nivells potser sí.

Cinc han contestat que Sí, amb matisos.

Perquè trobes beneficiós anar a l'escola?

- Per aprendre.

- Ensenyen cultura.

- Quasi tot el que aprenem, ho aprenem a l'escola.

- Per conviure.

- Et distreu.

- Tens amics.

- Arribar a ser algú.

- En el futur tenir un treball digne.

Tres tipus de resposta a aquesta pregunta.

Si no fos obligació hi aniries?

SÍ: 40

NO: 7

NO HO SÉ: 5

Alguns que han contestat Sí fan les següents matisacions:

- Per passar l'estona.

- Però només a l'hora del pati.

Altres diuen:

- Però no a totes les classes.

- En principi NO, però acabaria anant-hi.

- Una setmana SÍ i una NO.

- Però ja em costaria!

Per observar com valoren les assignatures, hem fet tres preguntes que vénen tot seguit.

Escriu les matèries que fas a l'escola:

Les que diuen tots: català, castellà, anglès, matemàtiques, naturals, socials, plàstica, gimnàstica, religió/ètica.

Algú afegeix: - Tutoria, 4

- Educació sexual, 2

- Assemblea, 2

- Dibuix, 1

Algú es deixa: - Anglès, 4

- Socials, 2

- Plàstica, 1

- Català, 1

- Castellà, 1

Si fossis Conseller d'Ensenyament, quines assignatures de les que es fan a l'escola treuries?

Digues l'assignatura que t'interessa més.

Quina treuries: - Socials, 11

- Religió, 11

- Castellà, 8

- Castellà/Català, 6

- Anglès, 5

- Plàstica, 5

- Literatura, 3

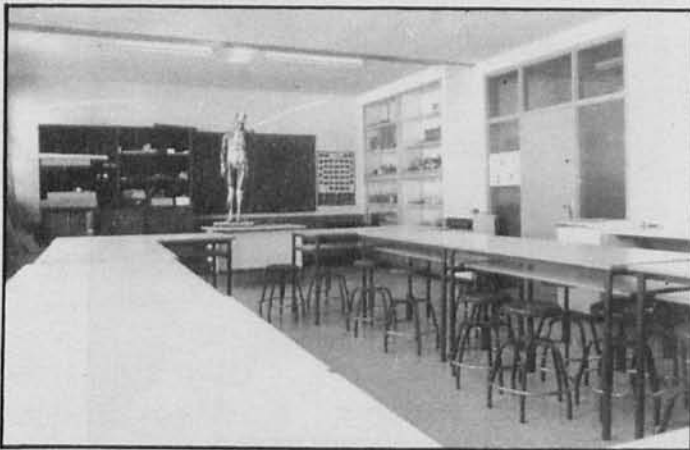
- Religió/ètica, 3
- Matemàtiques, 2
- Ètica, 1
- Gimnàs, 1
- Cap, 9

- Quina t'interessa més:
- Naturals, 20
 - Matemàtiques, 12
 - Socials, 6
 - Anglès, 4
 - Plàstica, 4
 - Català, 2
 - Gimnàs, 1
 - Dibuix, 1

Preguntem ara quines altres coses tindrien cabuda a l'escola.

Quines coses hi faries, que no es fan?

- Tallers, 11
- Electricitat, 5
- Experimentar a la pràctica, 5

- Electrònica, 1
- Mecànica, 1
- Tallers per tenir manetes
- Coses del món laboral i depenent d'això, coses a estudiar.

- Esports, 8
- Música, 7
- Ordinador, 5
- Jocs, 3
- Teatre, 2
- Gimnàstica, 2
- Cuina, 1
- Coral, 1
- Educació sexual, 1
- No diuen res, 10
- No ho sé, 1

Sembla clara la inclinació per als tallers.

A més de les assignatures, quines altres coses t'ensenya l'escola? Marca tres opcions, una per columna.

- a cantar, 1
- a observar, 22
- a riure, 16
- a ser feliç, 6
- a menjar, 3
- a jugar, 6

- a respectar, 32
- a estimar els pares, 4
- a ser amics, 16
- a conviure, 13
- a treballar, 16
- a estimar els mestres, 0

Això és tot.

Si aquestes quatre ratlles serveixen per comentar amb els vostres fills les dades aquí reflectides, haurem aconseguit el nostre objectiu.

CISCO MIRÓ

PROMOCIONS
PUJOL, S.A.
CONSTRUCCIONS

* * *

ELECTRODOMÈSTICS
I VÍDEO PUJOL

Sant Antoni M. Claret, 6 - Tel. 47 31 32 - 47 32 52
 17185 VILOBÍ D'ONYAR

SOBRETTIQUES DE BEL MATEJAPARES

JOCS I JOGUINES

Es juga al mateix en una escola unitària que en una escola agrupada? La resposta és sí i no. Sense intentar aprofundir en el tema del jugar i tota la filosofia que comporta el joc hem fet una petita recerca d'uns 20 anys de diferència per enumerar les característiques dels entreteniments dels nens en relació a l'escola.

Un tret fonamental de 20 anys endarrera: hi havia diferència de sexe a les aules; per tant, els jocs es basaven a formar agrupacions, que a l'hora del pati eren continuació de les anomenades "seccions" que hi havia a l'aula.

Un segon punt molt important és que hi havia pocs nens de la mateixa edat, la qual cosa creava una escala en els jocs. Naturalment, els més grans tenien un paper principal, al qual s'anava ascendint en la mesura que anaven plegant d'escola els grans i el seu lloc era ocupat per les "anyades" que els seguien.

Un tercer factor: fa vint anys, en l'actual emplaçament de l'edifici escolar i de part del pati hi havia el camp de futbol. Això donava un cert repartiment de l'espai en què el camp de futbol era per als nens, eren els patis de les escoles velles per a les nenes. Els petits, pàrvuls, solien jugar a hora diferent dels grans i amb barreja de sexes.

Aquests últims feien el de sempre: remenar terra i sorra, i, si havia plogut i era molla, millor, ja que sortien unes pastetes fantàstiques, encara que a vegades la mestra procurava dirigir o estimular jocs de rotllana, o de saltar i cantar; i a banda d'aquest aspecte de dirigir el joc per part de la mestra, no s'aprecien gaires diferències.

Les nenes jugaven a saltar a corda, amb pilotes, amb nines i amb fireta (cuinetes); la diferenciació de sexes a l'escola, doncs, es continuava en el joc i en les formes de jugar, de manera que era com una certa preparació del paper de dona que els tocava fer un cop grans.

Ara encara es juga amb la corda o amb la pilota, però hi ha nens pel mig, i ja surten grups que juguen a algun esport, a manera d'entreteniment, com a handbol o a bàsquet. Això, tal vegada és perquè es disposa d'informació sobre aquests esports i dels elements per fer-ho. En tot

cas s'ha afeblit molt el de la diferenciació de sexes: tampoc hi és a les aules. Els nens sempre han jugat a pilota, (a futbol). Abans, dos dels que es deia que eren més bons feien "tries" fins a completar dos grups d'entre els que voluntàriament volien jugar. Aquests que tiraven i solien ésser sempre dels grans, i actuaven a manera de capitans curiosament, no necessitaven àrbitre. Les faltes que es produïen eren vistes i acceptades gairebé per tothom, els capitans actuaven una mica com a director-entrenadors del joc del seu equip. I si en sortia un de massa buit, en les tries de dies a venir no era gaire acceptat, de manera que hi havia com una garbellada natural entre ells.

Els que no jugaven a futbol solien jugar a la "pesta" o a boles. Solien correspondre a nens d'edats inferiors. En certes temporades sortia el cavall-fort o el mocador.

Solien ser sempre jocs d'equip en què calia que tots ajudessin a assolir la victòria de l'equip.

Ara també juguen a futbol, i el grups són com una continuació d'aquest esport com a una activitat extraescolar. A vegades hi ha dos partits alhora, un dels grans i un dels més petits: Ara ja han desaparegut les de boles pedra i de fang, i n'hi de plàstic i de vidre (n'hi ha unes de colors que son "galàctiques") i s'hi juga de manera individual. Ha sortit el joc de "terreny" (aprenentatge per una futura especulació?) i ha desaparegut el cavall fort. Algunes vegades parlen de sèries o de personatges de la televisió, però en el joc no han arribat a quallar en una forma concreta.

Quedaria per comentar a què es jugava en l'anada i vinguda a col·legi quan es feia amb bicicleta o a peu, al revés d'ara, que hi ha transport escolar o es fa amb cotxe particular; i llavors potser sortiria el parlar de "barraques", cosa que avui dia està totalment desterrat. I si anéssim més endarrera, trobaríem el "runy", el "riscle", el saltar i parar, el "palet" i les pistoles de ganxets. Si cal, ja en parlarem en properes ocasions.

LES AULES BLANQUES

Jo vaig ser dels darrers a tastar els col·legis vells, aquell aparell d'edificis blancs que des dels anys vint havien acollit gairebé tota la canalla de Vilobí. Era molt petit i no en recordo gran cosa, llevat de la imatge difusa del senyor Josep Geronès fent-nos dictat en una classe que acollia des dels caganius com jo —devia tenir pels volts de sis anys, si no vaig errat—, a galifardeus que passaven dels catorze. Però si hi penso bé, veig que dic mentida. En recordo més, de coses, illots perduts en la memòria: les classes del dissabte al matí, les ampolles de llet —no massa catòlica— que ens arribaven a l'hora del pati, l'olor de l'estufa de llenya, uns pupitres jo trobava immensos, el verd fosc de les parets, la galeria plena de sol, els xerrics dels gronxadors, algun company de jocs. I no gaire res més.

Les escoles noves, les devien bastir mentre jo m'estava encara a les velles, però la veritat es que no retrobo les imatges de l'edifici en construcció. Em va quedar gravat, això sí, un moment de la inauguració. Em reveig com si fos ara, dret, palplantat al nou gimnàs, al costat d'uns desconeguts que havien de ser en endavant els meus companys, i mirant tots cap a una filera de senyors i senyores grans que serien els nostres professors. Bona part d'ells eren jovenassos, però jo els veia com adults molt i molt crescuts. Més que cap altra cosa, però hi havia nens, molts nens. Vinguts de Salitja, de Sant Dalmaí, de Brunyola, de Riudellots, d'Estanyol, d'Aiguaviva, de Franciac, de Vilobí, aquella munió de criatures iniciàvem una aventura que rebia l'ambigu nom d'educació General Bàsica en el nou i imponent *centre comarcal*.

Acostumats com estàvem a les nostres petites escoles unitàries, suposo que el pas ens devia sobtar. Més còmodes, però més impersonals, aquelles aules havien d'emmarcar bona part de la nostra infantesa, assolellades, blanques, calcades les unes a les altres, les grans finestres oferint el mateix paisatge: el pati gris amb rajoles de ciment i tosquijs, la verda Coromina al fons, i les Gavarres emblavides tancat l'escenari. Allà vàrem créixer, vàrem aprendre i desaprendre, entaforats dins aquell dinosaure que el Ministeri s'havia dignat graciosament a plantar a Vilobí d'Onyar. I créixer significava canviar d'aula, mudar de pell. Si anaves al primer pis, començaves a ser gran; si anaves al segon, pràcticament eres ja adult. Vàrem frisar per passar d'aula a aula, per estrenar classe nova i pis nou, i sense adonar-nos-en, ens les vam acabar totes, fins que vam saber del corrent d'aire que hi havia a fora.

Suposo que tothom té el *seu* mestre, aquell professor que l'ha marcat especialment en una etapa decisiva per al desenvolupament de la personalitat, i que des de llavors ocupa un lloc diferenciats en la memòria. En el meu cas, i em penso que també en el cas dels meus companys de classe, la petja que ens va deixar un professor, alt i escardalenc, va ser força profunda. Participava del moviment progressistes que corrien pels anys setanta, i ens va portar aquells aires de renovació a dins la classe. Duia els cabells escandalosament llargs, segons opinava més d'una ment benpensant del poble, i no volia que li diguessin *senyor Rafael*. Ell, en Rafael Ponsatí, ens va fer viure la normalització del català abans d'hora. A classe vam aprendre poesies d'en Maragall per exercitar la memòria i vàrem descobrir la utilitat dels esquemes. Vàrem recordar, empaperant-la, aquella asèptica aula, i vam pintar de color marfil els nostres pupitres. Ens vam empastifar les mans de cola i paper de diari per fer titelles, i després, de fang, per fer figures de pessebre. Endegàrem carnivals, concursos, excursions, festes, de tot, i amb una empenta que a hores d'ara encara em sembla incomprendible. Fòrem nosaltres els que estrenàrem la tradició dels Pastorets escolars a can Sagrera, i també els que ens vam atrevir a fer rifes, i adhesius i les mil i una per poder anar a Mallorca a vuitè. Vaig aprendre a distingir una Mare de Déu romànica d'una gòtica, de les es obertes a les es tancades, el pi negre i el pi roig, de l'os i l'ós, el gra de la palla. Vista amb distància, la dedicació que en Rafael Ponsatí va tenir envers nosaltres va ser realment considerable.

Els anys que vam estar allà dintre ens va proporcionar una infantesa especialíssima. Especialíssima, més que res, perquè ha estat la nostra i ens resulta única i intransferible. Però vista amb distància, suposo que es deu assemblar a la infantesa que han passat milers de criatures a pobles semblant al nostre, en centres semblants als nostres, durant els anys de la transició. Hi va haver temps de vagues i d'atur tècnic que van proporcionar ocasions per jugar magnífics partits de futbol al pati —jo em quedava arreberat en qualsevol racó, si tancaven la meua estimada biblioteca—; les estacions i les campanyes electorals es varen anar succeint unes rera les altres amb un ordre relativament savi, a poc a poc ens va créixer el pèl sota l'aixella sense que ningú no podés fer res per impedir-ho: el resultat som nosaltres.

Josep Pujol i Coll

SOBRE L'ASSOCIACIÓ DE PARES

En el programa de la Festa Major de l'any 1981, dins de la salutació, es parla de la novella Associació de Pares de Vilobí, creada durant el curs escolar 1980-1981 i, en el seu interior, es pot llegir un article que porta per títol:

UN CAMÍ TOT JUST ENCETAT

En aquest article es diu que la simple possibilitat de parlar dels problemes dels nostres fills ja seria motiu suficient per formar una Associació i, plegats, buscar-hi solucions o confrontar la similitud de problemes i la diversitat de respostes. Però —continua dient l'article— l'Associació de Pares pot i ha de ser alguna cosa més. D'aquí l'interès d'una colla de pares a fomentar la creació de l'Associació de Pares.

Algú pot pensar que aquest desig es convertí en realitat l'1 de març quan, en presència de 150 pares, es van aprovar els estatuts i es va elegir una Junta Directiva. Ara bé, uns estatuts no són una Associació de Pares.

EL DIA QUE TOTS TINGUEM PRESENT COM UNA TASCA COMUNA DELS PARES:

— LA RESPONSABILITAT com a educadors deis nostres fills i

— LA COL·LABORACIÓ amb el Centre Escolar, que exerceix la suplència de la nostra responsabilitat,

aquell dia haurem creat l'ASSOCIACIÓ DE PARES.

Seguidament es parla de QUÈ HEM FET, QUÈ FAREM, COM I QUI SOM.

I acaba dient que no cal dir que tots els pares han de sentir l'obligació de participar activament en l'Associació de Pares, ja sigui formant part de la Junta Directiva, assistint a les reunions, a les conferències... I no només els pares!

QUI POT AFIRMAR QUE LA TASCA EDUCADORA DE LA NOSTRA MAINADA NO LI PERTANY?

Qui pot inhibir-se d'aquest deure?

Reflexionant sobre tot això, m'adono que ja fa prop de 10 anys que, juntament amb el pare Mascort, en Cisco Miró, en Joan de ca n'Aluart, en Trillade, en Boadella de Franciac, la Pilar de can Rodó, en Josep de la Caseta, en Lluís carnisser i en Camps de Brunyola, ens reuníem moltes vegades, passàvem llargues estones discutint punts insignificants i arribàvem al consens en els més importants. Que bonic era entendre'ns, al final d'una discussió, amb en Mascort, en Cornellà i, fins i tot, amb en Miquel Casas, quan, tot discutint aquests estatuts i sense que ens n'adonéssim, ens hi havien tocat de vegades les dues de la matinada, amb les bateries carregades perquè fèiem les coses amb il·lusió!

Es va posar en marxa l'Associació de Pares, es van fer algunes coses, es va renovar la Junta i es va anar perdent una mica la il·lusió per falta de comprensió i ajut de l'educador i per un desencís total de les noves generacions de pares fins arribar al punt que, avui, ja no funciona, l'Associació. Més ben dit, ja no existeix.

Jo, des d'aquestes quatre ratlles, voldria fer una crida a tots els pares perquè, ja que la nova reglamentació d'ensenyament ens permet tenir una associació i estar dins el Consell Escolar, considerin que és un deure, una responsabilitat nostra el fet de ser-hi presents, formant-ne part activa i tenint cura del seu bon funcionament. No pot ser que anem tal com anem, amb els mestres tots sols. Ells són els educadors dels nostres nens. Nosaltres hi tenim la major responsabilitat, però que quedi clar que l'escola ens hi ha d'ajudar. Si no ho fem així, tindrem el que ens mereixem.

Joan Busquets i Sitjà

CAJA DE MADRID

Travessia Casa de la Vila, 2

VILOBÍ D'ONYAR

ÒRGANS DE GOVERN, I ALTRES GRUPS ASSOCIATIUS DE L'ESCOLA

Tal com ve donat en la legislació actual, els òrgans de govern de l'escola pública queden conformats com una piràmide, no tant per la semblança d'aquesta figura geomètrica amb la distribució jeràrquica de poder, com pel nombre de membres que componen cada òrgan.

Així, em sembla que el més conegut i que potser té una incidència més directa en la ciutadania és el Consell Escolar, representatiu de tots els grups socials que conflueixen a l'Escola: ALUMNES, PROFESSORS, PARES, PERSONAL LABORAL, DIRECTIUS I AJUNTAMENT.

Aquest Consell Escolar es forma mitjançant eleccions democràtiques a cada Centre Educatiu.

Les atribucions del Consell Escolar són:

—Elecció de Director i designació de l'equip directiu proposat per ell.

—Moció de Censura al Director, admissió d'alumnes dins l'àmbit dels supòsits previstos per la normativa.

—Aprovació de la programació del Centre, pressupost, etc...

—Elaboració de Projecte educatiu, Reglament Interior sobre activitats, normalització lingüística, de participació, de col.laboració, etc...

—Informe d'activitats.

—Promoció de la millora de les instal.lacions, vetllar per la seva conservació i manteniment...

—Supervisar i avaluar els plans, programes, pressupostos i la resta d'activitats que exerceixen els altres òrgans.

Claustre de professors

Podríem dir que és la contrapartida del Consell Escolar, ja que al contrari que aquell, només ve format per professors, o sigui, per la part tècnico-professional d'un Centre Educatiu.

D'aquí s'esdevé que aquest òrgan té unes funcions semblants al Consell Escolar, però des d'un punt de vista pedagògic, les funcions més rellevants són:

Programació, coordinació, assessorament als altres òrgans mitjançant informes, i, sobretot, fixar criteris acadèmic-pedagògics.

Director-equip directiu

La funció bàsica del director és el govern i coordinació de totes les activitats del centre, i vetllar perquè tot funcioni.

El director, evidentment, és el representant del Centre Escolar en les altres institucions amb què ha de tractar.

L'Equip directiu està format pel Secretari administratiu, el Director i el Cap d'estudis, i es constitueix com l'òrgan de coordinació dels càrrecs que el componen, les seves funcions específiques són:

Gestió de la normalització lingüística, elaboració de programes i memòries anuals i planificació del temps docent en el marc de projectes del Centre.

Secretari-administrador

És la persona encarregada de la gestió econòmica i administrativa, com de les funcions de Secretaria dels òrgans col.legiats ja ementats.

Cap d'estudis

És el sots-director. Les seves funcions són de programació, planificació, supervisió i coordinació pedagògiques.

ALTRES GRUPS ASSOCIATIUS VINCULATS A L'ESCOLA

Consell Escolar

És un òrgan creat amb posterioritat als òrgans de govern esmentats en aquest recull. Ve configurat com a grup representatiu de tots els sectors socials vinculats a l'escola, però amb majoria de membres representants de l'Ajuntament. La seva definició és de grup de consulta, i de participació dels sectors representats.

Equip directiu.

Associacions de pares d'alumnes

Ve a ser aquell grup que vetlla pels interessos de l'alumnat, i que promou activitats escolars i extraescolars per millorar i enriquir allò que l'Escola com a institució no pot donar.

Malauradament no sempre hi ha prou voluntat, decisió, interès i iniciativa per mantenir viva aquesta associació, com és el cas actual de la nostra escola, a la qual manca aquesta germana petita.

De forma resumida i simplificada, aquest són els òrgans que ha de tenir o pot tenir una escola.

ROSA SANGLAS.

ÒRGANS DE GOVERN I ALTRES GRUPS ASSOCIATIUS DE L'ESCOLA

Bibliografia:

Guies de Consells Escolars 1 i 2, editades pel Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya.

ACM, Quadern 10

LA FUTURA LLEI DEL SISTEMA EDUCATIU

La Reforma del Sistema Educatiu és una qüestió important per aquesta societat actual. Parlar d'aquesta futura reforma és un xic arriscat, ja que abans de tot canvi hi ha una incertesa, rumors, diversitat d'opinions, poc coneixement del que succeirà...

Malgrat que els mitjans de comunicació parlen sovint d'aquesta qüestió, ho fan de manera general i sense aclarir el seu contingut, potser perquè enfoquen el tema des de l'òptica política.

Fent un breu repàs a les lleis d'educació espanyoles, trobem la darrera reforma global l'any 1970, amb la Llei General d'Educació, que és la que encara és vigent en l'actualitat amb alguna modificació. Aquesta llei que tant pels seus encerts com per les seves limitacions ha quedat desfasada avui dia, malgrat que fou una de les reformes més importants després de la Llei Moyano de 1857.

Gràcies a la Constitució, l'any 1978, va ésser possible que bastants Autonomies tinguessin competències en matèria educativa. Més tard el Dret d'Educació fou regulat per la LODE, l'any 1985.

El passat 1989, el Ministeri d'Educació i Ciència va publicar el Llibre Blanc de la Reforma del Sistema Educatiu, amb la intenció de millorar-lo quantitativament i qualitativa. En aquest llibre que precedeix la futura llei s'exposa que:

— Hi ha d'haver una equiparació de titulacions amb la resta d'Europa, ja que Espanya està integrada dins la CEE.

— No pot haver-hi un desfasament entre la conclusió de l'escolaritat obligatòria i l'edat mínima laboral. Per tant es proposa ampliar l'obligatorietat i gratuïtat de l'ensenyament fins als 16 anys.

— Es trauran els dos títols que hi ha en finalitzar l'EGB, és a dir el Graduat Escolar i el Certificat d'Escolaritat, ja que són discriminatoris.

L'Educació Infantil, malgrat que continuarà essent no obligatòria, quedarà més ben regulada i estructurada.

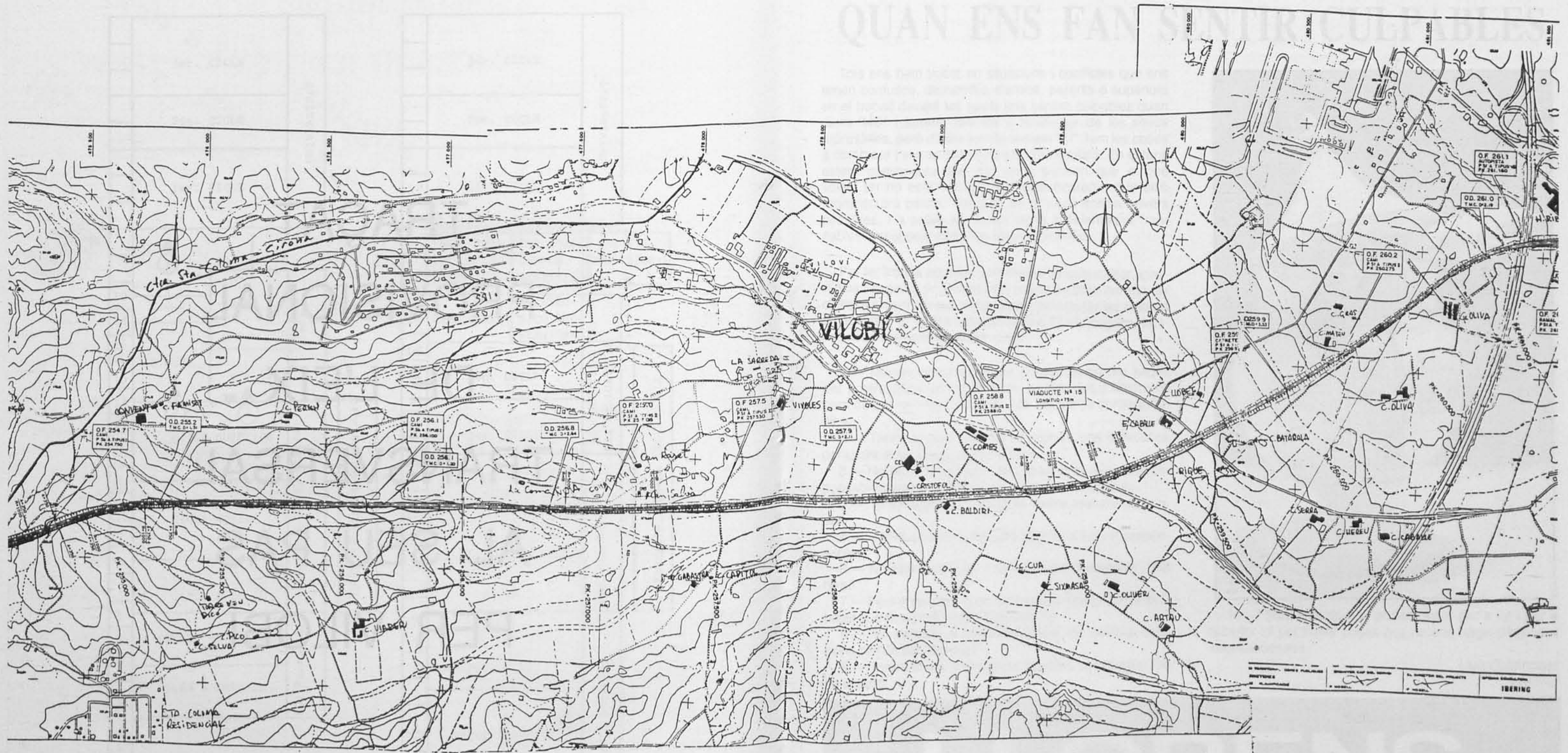
— Pel que fa a l'Educació Secundària hi haurà canvis importants tant en la part obligatòria com en la que no ho és, de variació d'assignatures i ampliació de les que són optatives. També s'haurà de revisar el sistema pedagògic convenient per aquestes edats.

Amb els quadres comparatius següents, podem veure com està estructurat l'ensenyament actual i quins seran els canvis que ens portarà la Reforma.

La proposta del Ministeri és bona en principi, però ens queda saber als mestres el paper que hi juguem, sobretot al Cicle Superior ja que es trobaran amb dos camins per triar: o bé els queden retallades en dos anys les seves possibilitats i només poden exercir en l'Educació Primària o bé hauran de llicenciar en un determinat període de temps per poder exercir en l'Educació Secundària amb nens que ja tracten en l'actualitat.

Un altre tema incògnita és on s'impartirà l'Ensenyament Secundari, si una part en les escoles i una altra part

TRAÇAT
PROVISIONAL
DE L'EIX
TRANSVERSAL
AL SEU PAS
PER VILOBÍ

TITOL DEL ESTUDI: ESTUDI INFORMATIU AUTONIA: LLEIDA - GIRONA TRAM: VIC - GIRONA	ESCALA: 1:5000 DATA: 1958	TITOL DEL PL. GEN.: SOLUCIO SUD PLANTA GENERAL	N.º: X-8-018.C	INSTITUCIO: IBERING	TITOL DEL ESTUDI: ESTUDI INFORMATIU AUTONIA: LLEIDA - GIRONA TRAM: VIC - GIRONA	ESCALA: 1:5000 DATA: 1958	TITOL DEL PL. GEN.: SOLUCIO SUD PLANTA GENERAL	N.º: X-8
---	------------------------------	---	----------------	---------------------	---	------------------------------	---	----------

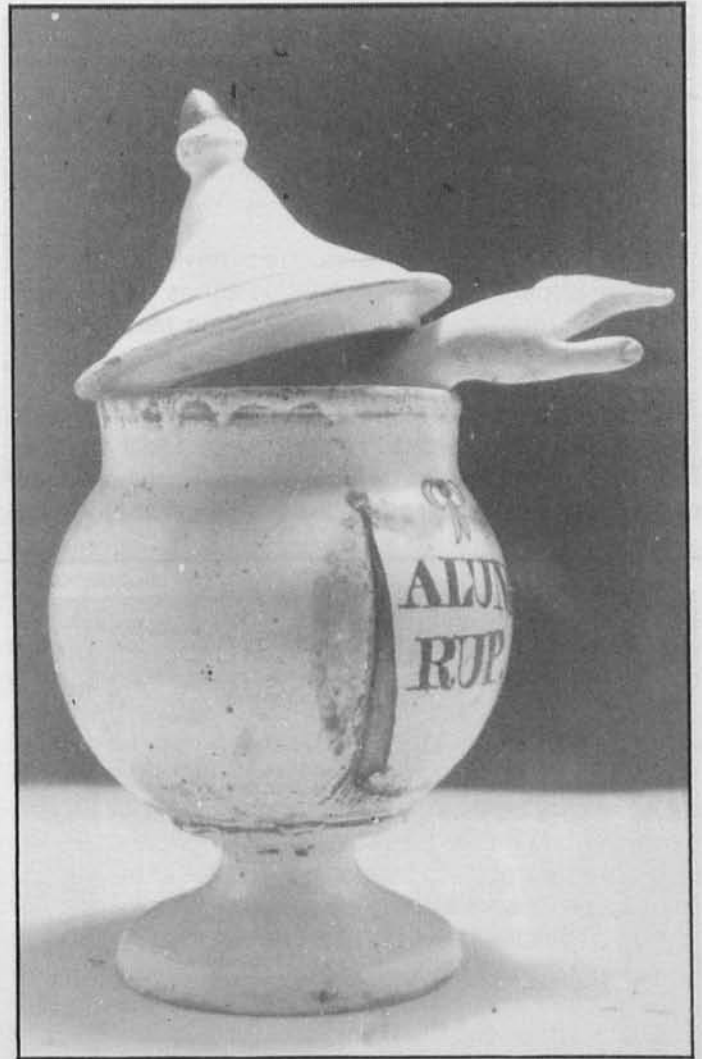
SOBRE SALUT MENTAL

QUAN ENS FAN SENTIR CULPABLES

Tots ens hem trobat en situacions i conflictes que ens tenen confusos, demandes d'amics, parents o superiors en el treball davant les quals ens sentim culpables quan diem "NO" i temem ferir-los o tenim por de les seves represàlies, però d'altra banda si diem "SÍ" fem les coses a contracor i ens sentim frustrats i manipulats. En el fons estem convençuts que els altres pensen que el que volem fer no està bé, que ens equivocarem i que això representarà perdre una part de la seva estima envers nosaltres, i a sobre no tenim raons suficientment "raonables" per oposar-nos a les seves demandes.

Per fer front a aquests sentiments de culpabilitat, ignorància i angoixa podem aplicar unes senzilles normes de comportament perquè ningú pugui manipular les nostres emocions o el nostre comportament. Si les seguim, tampoc nosaltres no manipulem ningú.

- 1.— Només nosaltres tenim el dret de ser els jutges del nostre propi comportament, pensament i emocions com de ser-ne responsables, i de les seves conseqüències.
- 2.— Tenim el dret a no donar explicacions o excuses per justificar el nostre comportament.
- 3.— No sempre està al nostre abast ni és la nostra responsabilitat trobar solucions als problemes dels altres.
- 4.— Tenim el dret a canviar la nostra manera de pensar.
- 4.— Tenim el dret a cometre errors i a ser-ne responsables.
- 6.— No estem obligats a saber-ho tot, podem dir: "No ho sé".
- 7.— Fem el que fem o de la manera com ho fem és probable que no agradi ningú. Assumim-ho.
- 8.— No sempre ni necessàriament les nostres decisions han de ser "lògiques".
- 9.— Tenim el dret a dir tantes vegades com calgui: "no ho entenc".

- 10.— Som limitats i no podem estar per a tot i per a tothom. Hi pot haver coses que no ens hagin d'importar necessàriament.

*Lluís Cabarrocas
Infermer*

LLORENS

SERVEI

RENAULT

TALLER LLORENS

Carrer Sant Narcís, 5 - Telèfon 47 30 10

17185 VILOBÍ D'ONYAR

MÚSICA CLÀSSICA A SALITJA

El 4 de maig a les deu de la nit, organitzat per l'Ajuntament de Vilobí, va tenir lloc a l'església de Salitja un dels concerts de presentació de l'Orquestra de Cambra de l'Empordà. El concert estava emmarcat dins la gira que fa l'orquestra per diferents pobles per donar-se a conèixer.

L'orquestra, formada per catorze components, vuit violins, dues violes, tres violoncels i un contrabaix, dirigits per Carles Coll i Costa va interpretar obres de Vivaldi, Mozart i dels compositors catalans J. Serra i E. Tolrà.

La interpretació de les obres que hi havia al programa va entusiasmar el públic, unes 80 persones, i els músics es van ceure obligats a tocar dos obres més, les sardanes l'Empordà i la Santa Espina.

L'Orquestra de Cambra de l'Empordà va ser fundada l'any passat pels consells comarcals de l'Alt i del Baix Empordà. Una de les principals característiques de l'orquestra és la seva joventut (25 anys de mitjana). El seu

repertori abasta de la música barroca a la contemporània, posant una especial atenció en la música de compositors catalans.

El públic va sortir molt satisfet pensant que iniciatives com aquesta per part de l'Ajuntament són molt positives i que haurien de tenir continuïtat en tot aquest tipus d'esdeveniments culturals.

Lluís Simon

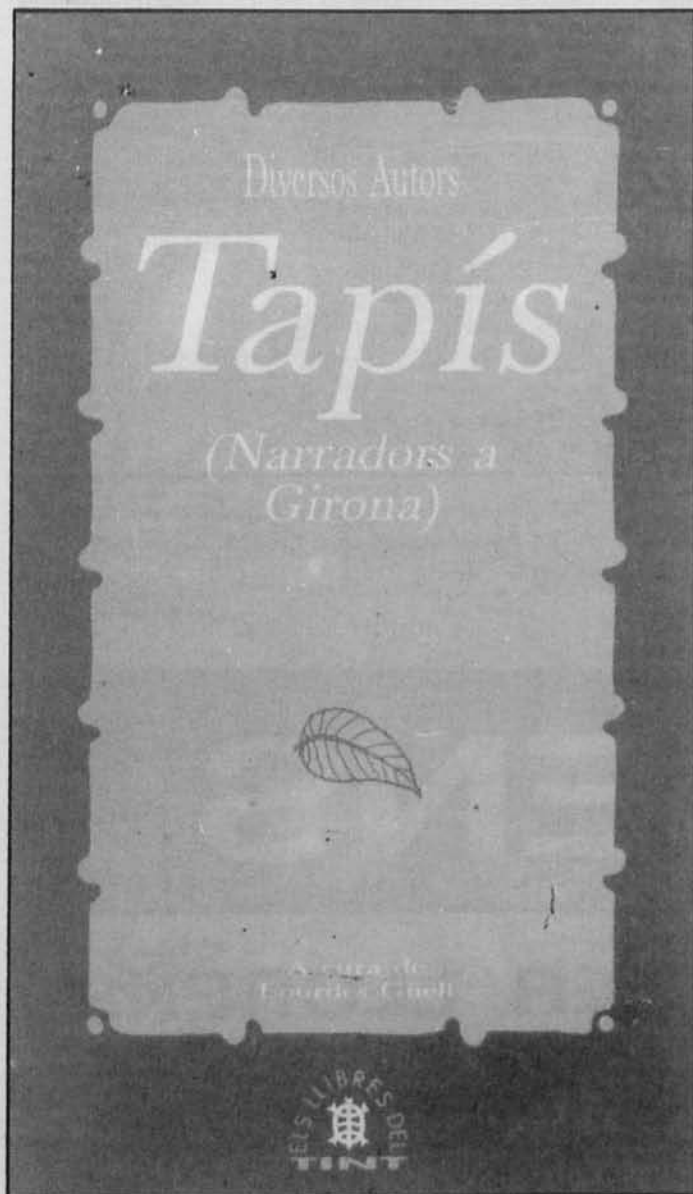
FELICITACIONS

L'escriptor de Vilobí d'Onyar Josep Pujol guanyà la XXIV edició del Premi Marià Vayreda de narrativa. Poc més o menys aquest era el títol de les seccions de cultura dels diaris del 30 d'abril d'enguany, això vol dir un guardó per a la cultura d'un veí de Vilobí.

És bo que persones de Vilobí tinguin premis. En altres planes trobareu informació de l'ascens del Vilobí C.F. (format amb molt pocs jugadors del poble), a la Tercera Divisió. Llavors el vessant esportiu de l'èxit del Club es referma si també amb el mateix nom, persones o entitats de Vilobí tenen premis culturals. Pensem en els comentaris sobre l'obra de teatre "El Músic de la Nit" de l'Associació Pere Antoni.

També dins el camp de la literatura, en el llibre "Tapís", aparegut per Sant Jordi d'enguany, que recull la narrativa gironina actual, hi figuren de manera destacada dos autors de Vilobí, són en Pep Pujol i la Dolors Garcia. El fet que un poble de només dos mil habitants tingui dues persones en aquest llibre denota el bon moment que estem passant. La Dolors Garcia també col·labora amb els seus contes per a mainada a "Presència" a la secció "el Puntel"; i fa ben pocs dies que el seu llibre era a la llista del rànking dels deu més venuts, segons es va veure al programa de TV3 "La Caixa Sàvia".

Resumint, l'èxit d'en Pep Pujol permet fer-nos adonar que a Vilobí hi ha coses molt positives en el camp de la cultura. De la trajectòria literària, prometem parlar-vos-en en una àmplia entrevista que pensem fer-li per al pròxim número de TOSQUIJA. Esperem de poder tenir tots els llibres dels autors de Vilobí entremig d'altres en una futura biblioteca pública, que encara ens manca. Abans del 92 potser no, però vejam si és una de les coses per fer després, un cop acabada la feina olímpica. Aquí, però, de moment ja tenim les medalles a punt.

TEATRE A CAN SAGRERA

El dia 29 d'abril es va estrenar a Can Sagrera, de Vilobí d'Onyar, l'espectacle "El músic de la nit", dirigit per en Quim Planella i interpretat pels membres d'Iniciatives Teatral Undàrius (Secció de teatre de l'Associació Pere Antoni).

Davant la bona acceptació del públic, les representacions s'allargaren més del que era previst i se'n van fer 10. En total, van assistir-hi prop de 2.000 persones.

Tot seguit, en Joan Ribas i en Guillem Terribas, tots dos vinculats d'una manera o altra al món de l'espectacle i la cultura, ens donen la seva opinió al voltant de "El músic de la nit" que van presenciar a Vilobí.

EL FANTASMA DE VILOBÍ

No és gaire freqüent que una formació de teatre no professional s'atreveixi a programar una obra representar-la diverses vegades en un mateix escenari. Encara ho és menys que tingui l'atreviment de presentar-se amb un musical que triomfa en els millors escenaris del món.

Però tot això passava a Vilobí, i per això hi vàrem anar una tarda festiva, en aquella hora en què sembla que el poble dorm en un son secular. En el cafè, hi quedava l'última taula que feia la partida i pels defores se sentien les notes del campanar musical de què gaudeixen els vilatans.

El teatre és com tots es poden veure arrant per aquests mons de Déu. El Vilobí de futbol ha pujat a tercera, hi ha diners per fixar jugadors i instal·lacions esportives adequades. Però al teatre, ai! el teatre...! encara funciona amb sales rònegues, sense cap condició ni confort. Tot i així, és una sort que continuïn existint.

Amb aquestes condicions, els de Vilobí han fet un petit miracle: recrear un musical com "The Phantom of

the Opera" —encara que amb un altre nom, per modèstia, suposo— i fer-ho amb tota la dignitat que era possible d'aconseguir.

De la partitura original, en varen extreure els sons i la música, que condensaren en un arranjament gravat, i que constituïa el pal de paller de tota l'obra. Sobre aquesta música, es va muntar la interpretació dels cantants, els cors i les escenes. Val a dir que era un repte molt agosarat i que l'assoliren plenament.

Des de les primeres notes, els actors-cantants varen seguir correctament la música i recrearen el dramatisme d'una història fantàstica i romàntica, que allunyada d'un terror massa cru, s'endinsa cap el sentiment i descobreix, a cada pas, noves sensacions per a l'espectador.

És digne d'encomi que la majoria d'actors —que mai han cantat en públic— ho fessin amb tanta traça, particularment els que interpretaven els papers de Christine Daaé, la millor figura sobre l'escenari, mateix personatge del "Phantom", i també els de Carlotta i Madame Giry.

Cal remarcar també l'escenografia, el vestuari i els efectes especials, que varen donar l'ambient apropiat i canviant que requeria l'obra, i, per damunt de tot, una direcció d'escena que no va baixar mai els pressupostos de la representació, i que va mantenir el ritme i la novetat a cada moment. Potser les parts parlades eren menys afortunades. El públic es perdia un xic en aquells moments, malgrat que havien de servir de nexes d'unió entre diferents números musicals de l'obra.

Pels diaris ens vàrem assabentar que els dies de representació es prorrogaven més enllà dels previstos. No era gens d'estranyar allò que s'oferia era millor del que es podia esperar.

Finalment, això no pot quedar aquí. Aquesta experiència ha de servir per noves aventures. És important que els quadres no professionals assumeixin reptes d'una certa escala, i proporcionin al públic un teatre gens conformista ni acorat en el costum i en la sensibleria. Vilobí té la paraula.

Joan Ribas

UTOPIA TEATRAL

Guillem Terribas i Roca.

(En Guillem Terribas i Roca és el President del Gremi de Llibreters de les comarques de Girona. És també el Director de la Revista La Farga de Salt i exerceix de comentarista cultural en diversos mitjans de comunicació de la ciutat de Girona. En aquest escrit ens explica com van ser els seus primers contactes amb les activitats culturals de Vilobí i relata la seva impressió personal sobre el darrer espectacle del Grup Undàrius, "El músic de la nit").

La primera vegada que vaig estar a Can Sagrera va ser, ara fa uns anys, durant una Festa Literària. Era diumenge a la tarda i s'hi presentaven els llibres de tres autors (grans i molt bons) de Vilobí: La Dolors Garcia i Cornellà, en Joaquim M. Puigvert i en Josep Pujol. També hi havia una actuació musical.

S'ha de dir que aquell dia vaig treure una impressió molt bona d'aquest poble, que ja coneixia prou bé, però no en el sentit cultural i d'associació. La gent de Vilobí es va abocar en aquell acte. També va ser aquell dia que en Lluís Cabarrocas (practicant del poble i marit de la Dolors) em va parlar d'una manera ingènua i al mateix temps optimista, de les possibilitats que aquell espai podia oferir: des de cinema a moltes altres coses com a teatre... i ¿per què no?

Al cap d'un temps, en Lluís Cabarrocas va venir a veure'm a Girona i em va explicar el projecte del grup de Teatre Undàrius. Primer, a través d'unes representacions dels Pastorets, que varen ser un èxit, i un curset de teatre a càrrec d'en Quim Planella. Sense perdre aquell to optimista, en Lluís m'explicà l'obra que preparaven: una adaptació de la novel·la, i més tard pel·lícula, "Testimoni de càrrec", d'Agatha Christie.

He de confessar que no vaig creure en aquell muntatge. Potser no vaig tenir prou fe o no ho veia massa clar. Sé, però, que va funcionar i amb molta acceptació per part del públic, tant de Vilobí com dels pobles del costat.

Però la cosa no va acabar aquí i un altre bon dia en

Lluís em va comunicar que farien un musical. Sí, un *Musical* com aquells de Londres, amb música en directe, els actors cantant i amb un pressupost molt elevat i sense cap ajuda per part de l'Administració. Ah! I no pas un musical qualsevol sinó el que està triomfant actualment a Nova York i Londres: "El fantasma de l'òpera", que, aquí, per qüestions tècniques se'n diria "El músic de la nit". Em vaig quedar meravellat i bocabadat per aquesta notícia i, sobretot, per la il·lusió i l'optimisme d'en Lluís.

I aquí sí que em va picar la curiositat i el segon dia de la representació (un diumenge, també, a la tarda) me'n vaig anar a Vilobí a veure el Grup Undàrius i el seu "Fantasma/Músic".

I ara ve el tros més difícil d'explicar. Perquè la cosa s'ho valia. Per primera vegada vaig veure que les utopies existien, que quan una cosa es fa amb ganes i entusiasme, amb fe i il·lusió, no hi ha res que ho pari. I allò que semblava impossible, Vilobí i el Grup Undàrius ho varen fer possible.

L'espectacle, que durava tres hores incloent-hi la mitja part, va passar, com aquell qui diu, volant. I tot i no essent "perfecte" (perquè, tot s'ha de dir, hi havia alts i baixos), "El músic de la nit" va resultar ser un musical creïble.

Aquest fet demostra, una vegada més, que es poden fer coses des de pobles, que no tot s'ha de concentrar a les grans ciutats o a les capitals de comarques. Vilobí, en aquest sentit, n'és un bon exemple i ho ha demostrat amb el Grup de Teatre Undàrius i també, de de fa uns anys, amb la revista que es publica (aquesta que ara teniu a les mans) i amb el Programa (admirable!) de la Festa Major.

Per molts anys.

Guillem Terribas i Roca

EL PARC BUSCH

De dos mesos ençà es parla molt que el Parc Busch pot ésser que s'instal·li a la comarca de la Selva, en terrenys del nostre poble i de Sils. Els diaris ja donaven gairebé per feta la compra dels terrenys. Ajuntaments, Consells Comarcals i altres institucions s'afanyaven a donar-hi el vist-i-plau. Però en els últims dies sembla que s'ha refredat; ja es veurà.

L'Associació de Naturalistes de Girona va voler veure-ho de prop, i el prop passat dia 27 d'abril va organitzar-hi una sortida. Érem una cinquantena de persones que vàrem fer una caminada per Busquets i el Forn del Vidre, que, segons sembla, serien el rovell de l'ou de la futura instal·lació.

En els comentaris que es varen fer, i no pas de caire triomfal, sinó de manera realista, es posava de manifest

que no hi ha infraestructura ni serveis en els pobles veïns per atendre la quantitat de persones que segurament i en poc temps vindrien a viure-hi, problemes de sanitat, ensenyament, establiment, etc. A Vilobí recordem la vinguda de forasters en fer el Camp d'Aviació i a Sta. Coloma tenen els negres. Darrera d'aquesta massa de població que podria arribar a integrar-se hi vindria, probablement, molta d'altra que podria portar seriosos problemes. De la previsió que cal fer si s'estableix la Busch, cap govern ni cap dels estaments que hi donen suport no en parlen, en tot cas ja ho patirem i amb quatre pedaços i donant-se les culpes de Barcelona a Madrid i de Madrid a Barcelona ja ho donaran per arreglat.

Si es demanés de muntar-hi una fàbrica de productes químics, per exemple, en la qual s'assegurés que tot estaria controlat i que no passaria res, també s'afanyarien a donar-hi suport? La resposta no se sap, però fa adonar-nos que no està repartit el territori pensat en les seves activitats natural. Caldria que els governs tinguessin sensibilitat per conservar el que tenim i que amb l'excusa de la pesseta el pam i el progrés modern estem malmetent. Digueu-me —sinó— què cal pensar del fet que en les planúries de Vilobí i verals hi hagi un Camp d'Aviació, hi passa l'Autopista, és final d'etapa de l'Eix Transversal, gaseoductes que no es deixen gas, oleoductes, estació de TGV, Camps de Golf, parc Busch i de qui siguin. No quedarà espai ni per a la gent ni per als conreus del bestiar. Això sí: serà un indret idíl·lic i molt modern, però ningú ho veurà, tothom n'haurà fugit.

LLUÍS BALL-LLOSERA

NOTES DE PROPERES ACTIVITATS EN EL MUNICIPI

Divendres, dia 20 de juliol

APLEC DE SANTA MARGARIDA

Sardanes, berenars, sorteig de coques, missa, ofici, etc.

Per a més informació en els programes.

FESTA MAJOR DE SALITJA, per la Mare de Déu d'agost.

Tots els actes de la Festa, dies i horaris vénen explicats en els programes propis, a on també consten les bases del Concurs de la Cançó.

Tercer diumenge d'agost, dia 19.

APLEC DE SANTA CLARA, a l'esplanada del Convent.

Missa, sardanes, arrossada, etc.; en dies a venir ja sortiran programes explicant-ho.

EXPOSICIÓ DE LA FESTA MAJOR DE VILOBÍ

Per tal de que tothom tingui temps de desempolsar eines, estris o atuells d'oficis antics, anunciem que als baixos de l'Ajuntament es farà una exposició amb el que es pugui recollir o aportar sota el tema: OFICIS D'ABANS.

L'ENTORN ESCOLAR

L'espai escolar és molt important per al nen perquè li fa viure les grans etapes de la seva socialització:

- a) troba nens amb la mateixa edat.
- b) troba criteris diferents.
- c) veu altres models d'idees.
- d) té altres motivacions i estímuls.

ELS NENS DE 5è i EL SEU ENTORN

— La nostra classe és maca perquè podem penjar coses al suro i a la paret.

— Els nens grans són els més "xulos" del col·legi...

— Jo penso que la meua escola és alegre. Tenim de tot i gràcies a l'escola he fet amics i xicota...

— L'escola és molt ampla. Hi ha uns passadissos que mai s'acaben, però tot i tenint tant d'espai, encara ens donem empentes.

— Estem molt impacients per saber si faran novè i desè i això preocupa alguns. Aquí treballem en societat.

— Els mestres no són res de l'altre món. Ensenyen moltes assignatures...

— Som 400 nens i 15 mestres. Tenim arbres i gespa envoltada de corda per no trepitjar-la. També hi ha una muralla tot al volt del col·legi i alguns nens la salten...

— Fora dels lavabos, una mica plens d'aigua, les altres coses de l'escola estan bé, però m'agradaria una aula més per veure vídeo.

— Fa poc, l'escola va fer 18 anys i com que ja era major d'edat em penso que els mestres van fer una festa per celebrar-ho.

— A mi, m'agraden els mestres que tenim perquè són força simpàtics i tenen bon humor...

— Els nens que van a escoles més petites sense pista de bàsquet, camp de futbol, biblioteca, etc., es deuen barallar molt...

— Això sí, les taules són velles i atrotinades. Només és nova la de la senyoreta...

— A la classe de 5è. B hi ha una gran esquerdada que un dia es pot fer més grossa i no ho sé...

UN DIA D'EXCURSIO A BANYÓLES

El dia quatre d'abril els meus i meues de 1r. i 2n. d'E.6 B. vam fer una excursió a Banyoles. En primer lloc vam visitar la "Xocolata Torras", que com tothom sap mm...!!! els meus i meues ens encanta la xocolata! Després vam anar a veure el mercat i una senyora molt amable ens va obsequiar amb unes maduixes boníssimes.

Allà a prop hi ha el Museu Darder i també el vam visitar. Vam veure animals molt curiosos com els que hem dibuixat. Com que teníem molta gana vam anar a dinar als desmaís a prop de l'estany i tot seguit ben tips i molt il·lusionats, tots vam pujar a la barca "Oca" per anar a donar una volta per tot l'estany.

Ens ho vam passar molt quai!!! Us recomanem que meus i meues de 2m. hi aneu.

PLATS OLLES

En el darrer número de TOSQUIJA, vam parlar del curset de cuina que s'estava fent a l'escola. En acabar-lo, vam encetar una experiència que ja feia temps que pensàvem que podia funcionar, però que era una mica difícil de posar en marxa: una colla de persones que havien assistit a les classes, ens vàrem posar d'acord per ensenyar les nostres pròpies receptes. No hi va assistir tothom qui havia vingut al curset, però sí una majoria, i també vam comptar amb la col.laboració de gent que no hi havia assistit.

Cada dimecres, tres persones van fer un primer plat, un segon i unes postres al davant de tothom, explicant com ho feien a casa seva, donant-hi una presentació excel.lent i acabaven degustant-lo allà mateix.

Es varen fer plats compromesos com el bacallà al pilpil o una salsa bearnesa; d'originals, com el xató; de més senzills, però boníssims, com unes truites farcides i gratinades, però tots van ésser molt ben fets i van merèixer lloances per part dels degustadors.

L'últim dia es va fer un sopar, preparat entre dos a base de canapès, amanides i rostit, que va ser una meravella visual i també de sabor.

Mereix ser esmentada a part l'aportació d'en Toni Noguera, que ens va preparar les postres davant de tots, que ens va deixar remenar pastissos i lioneses. Li agraim molt la seva participació.

M'agradaria, i des de aquí faig una crida per això, que l'any vinent fos possible de continuar trobant-nos i poguéssim tenir la col.laboració de molta més gent que aportés noves idees. Us garanteixo que s'hi aprén molt i a més ens ho passem molt bé.

Els plats que he triat per publicar són els que es varen fer aquests dies. He escollit els que m'han semblat més adients de cara a l'estiu.

El primer és una amanida; l'altre és un llom que es pot menjar fred i que el podem portar per anar a dinar al bosc o a la platja i, finalment, unes postres refrescants.

XATÓ

Plat típic de Vilanova i la Geltrú que condimenta l'amanida el dia de Dijous Gras.

INGREDIENTS:

- 1 kg. de bacallà esqueixat
- 12 nyores
- 250 g d'ametlles
- 2 o 3 alls, a gust del consumidor
- 2 llesques de pa remullat
- sal
- vinagre
- 1 litre d'oli

ELABORACIÓ:

Es piquen 250 g d'ametlles. Es treuen les llavors de les nyores abans de posar-les en un pot amb aigua calenta.

Quan bullen, es treuen i amb un ganivet se separa la polpa de la pell, que es llença.

Es piquen els alls dins el morter, s'hi afegeix la polpa de les nyores, s'hi tiren les ametlles picades i es remena tirant l'oli a poc a poc i tot mirant que lligui.

S'hi posa sal i vinagre al gust del consumidor. Segons la quantitat necessària de xató es va corregint amb el pa remullat o bé amb l'oli per espesseir-ho més o menys.

Un cop feta la pasta es barreja amb l'enciam i el bacallà i se serveix acompanyat d'olives negres, de patates i de carxofes.

Cisco Miró

LLOM ROSTIT

INGREDIENTS:

1400 g de llom en un tros
Suc de llimona (una o dues)
Una copa de conyac
Sal, pebre i oli

ELABORACIÓ:

Es posa el llom a macerar el dia abans amb tots els ingredients.

En una cassola amb una mica d'oli es fa daurar i quan és molt ros s'hi tira el suc de la maceració i es deixa coure tapat, de 35 a 40 minuts.

Es pot servir fred o calent.

Teresa Subirana

MOUSSE DE LLIMONA I PINYA

INGREDIENTS:

1 pot de pinya d'1 kg
12 cullerades soperes de sucre
1 ou
2 llimones
2 cullerades de midó
1 got d'aigua

ELABORACIÓ:

Poseu en el pot de la batidora: el suc de la pinya, el suc de les llimones i la pell ratllada molt fina, el sucre, el midó, el got d'aigua i l'ou.

Talleu la pinya a trossets molt petits i poseu-los en copes individuals o recipients per a macedònia.

Quan tingueu batuts tots els ingredients, llevat de la pinya, poseu-ho al foc procurant remenar-ho uns 10 m perquè quedi com una crema.

Una mica fred, tireu-ho per sobre dels talls de pinya. Deixeu-ho refredar i serviu-ho molt fred.

Es pot adornar amb guindes o altres fruites semblants.

Dora Santamaria

Fruitex, S.A.

VILOBÍ D'ONYAR

construccions BUSQUETS

C/. Madrenys, 27

Telèfon 47. 31.08

17185 VILOBÍ D'ONYAR

(Girona)

ACORDS D'AJUNTAMENT

SESSIÓ DEL DIA 23 DE FEBRER DE 1990

1.— Aprovació de l'esborrany del l'Acta de secció del 12 de gener de 1990.

2.— Acord adoptats en relació a temes de tràmit ordinari:

a) Reiterar al Consell Comarcal de la Selva, la rectificació pel que fa a nombre de nuclis de població d'aquest municipi, que són tres i no sis.

b) Prorrogar contracte de treball en règim laboral a Farners Busquets i Bou, com a auxiliar de la Llar d'Infants, pel període d'un any.

c) Acceptar la subvenció de l'Excma. Diputació de Girona, per a la creació de zona urbana telefònica a Sant Dalmai.

d) Atorgar subvenció per import de 1000 x alumne de Vilobí a l'institut de Batxillerat de Sta. Coloma de Farners, per transport escolar.

f) Contractar actuació musical, amb l'Orquestra de Cambra de l'Empordà, per al dia 4 de maig a l'Església Parroquial de Salitja.

3.— Propostes de regidories.

a) Acceptar la proposta del regidor Jordi Menció, d'enjardinament de la Plaça Nova, i encarregar-li la contractació de treballs.

b) Acceptar la proposta de la regidora Pilar Falgueras, d'instal·lar escalfador d'aigua al gimnàs de col·legi, així com acceptar el pressupost presentat per import de 469.300 ptes.

4.— Aprovar la relació de factures pendents per un import global de 5.878.843 ptes.

5.— Concedir les llicències urbanístiques següents:

O.M. 1/90 a Miquel Negre i Quer, per canvi de teulat al Mas Morral de Vilobí.

O.M. 2/90 a Joan Puig i Collell, per instal·lació de piscina de polièster al C/ Sant Narcís, 6, de Vilobí.

O.M. 4/90 a Joan Tibau i Pagès, per a la substitució parcial del forjat i teulada al Mas Riqué, de Vilobí.

Mj. 6/89 a l'empresa Busquets Sitjà S.A., per a la construcció de 4 habitatges a c/ Pere Antoni s/n, de Vilobí.

Mj. 7/89 Josep Fages i Dilmé, per a la construcció de naus destinades a granja de bestiar vaquí.

Mj. 2/90 a Josep Cornellà i Vidal, per a ampliació d'habitatge unifamiliar a c/Empordà, 17, de Vilobí.

(O.M.= Obra Menor Mj= Obra Major)

6.— Rotulació de Vies Urbanes del municipi

VILOBÍ D'ONYAR — C/ DE LA CROSA I C/ CASTELL.

SALITJA — C/ DE LES RAJOLERIES, C/ DE LES FONTS, C/ BERNAT BOADES, C/ SANT VICENÇ, C/ DE LES SAULES, C/ SANT GALDERIC, PLAÇA DELS CARRETERS, TRV. EL CORREDOR.

SANT DALMAI — C/ SANT JORDI.

(Aquests carrers els podeu trobar ubicats en els plànols que es van distribuir amb la Revista Tosquijsa núm. 12)

7.— Aprovació del Padró Municipal de circulació de vehicles a motor.

8.— Sol·licitar subvenció per equipament teatral destinat al local de Can Sagrera.

9.— S'aprova la Rectificació del Padró Municipal d'habitants a 1 de gener de 1990, amb un total de 2.066 habitants.

10.— S'acorda concertar operació de tresoreria per import de 5.000.000 de ptes., amb l'Entitat Caja de Madrid, per finançar les obres de pavimentació de la cra. de Sant Dalmai a Brunyola, 2a. fase.

11.— Torn de precís i preguntes sense intervencions.

SESSIÓ DEL DIA 30 DE MARÇ DE 1990

1.— Aprovar esborrany de l'acta de la sessió ordinària de 23 de febrer de 1990.

2.— Acords adoptats en relació de temes de tràmit ordinari:

a) Adquirir estabilitzador per a l'ordinador de les oficines municipals, d'acord amb la proposta de Salicru S. A., per import de 130.000 ptes.-

b) Encarregar a la impressió dels números de la revista Tosquijsa, que s'han esgotat, a Gràfiques Duch, d'acord amb el pressupost presentat, l'import de la qual és de 96.400 ptes.-

c) Sol·licitar subvenció al Departament de Governació de la Generalitat de Catalunya, per ampliació d'informatització municipal.

d) Aprovar el pressupost presentat per l'empresa ESISA, per l'ampliació de la informatització municipal, per import de 1.073.000 ptes.

3.— Aprovar la relació de factures pendents, l'import global de les quals és de 740.418 ptes.-

4.— Concedir la llicència urbanística següent:

O.M. 5/90 a Rosa Brandía i Salamaña, per instal·lació de piscina, a la parcel·la núm. 25 Can Tarrés.

5.— Adjudicar definitivament l'obra núm. 383/89 del Pla Únic d'Obres i Serveis de Catalunya, titulada "Abastament d'Aigua Potable a Sant Dalmai", a l'empresa Rubau-Tarrés, per import de 25.390.500 ptes.-

FINANÇAMENT DE L'OBRA

Aportació Generalitat 12.695.250

Aportació Ajuntament 12.695.250

Està previst obtenir crèdit del Banc de crèdit Local d'Espanya, pel que fa a l'aportació corresponent a l'Ajuntament.

Els veïns de Sant Dalmai mitjançant drets de connexió, aportaren aproximadament 2.000.000 de ptes.

6.— Torn de precís i preguntes, amb les intervencions següents:

Del regidor senyor Joaquim Puig, referent a l'abocador de porcs morts en el camp de la seva propietat per un veí.

Del regidor senyor Joaquim Puig, preguntant sobre la redacció del pressupost d'enguany.

Del regidor senyor Vicenç Jou, referent a la disconformitat d'un veí del municipi, sobre el conveni d'escombraries proposat als titulars d'establiments amb producció especial de deixalles.

SESSIÓ DEL DIA 7 DE MAIG DE 1990

1.— Aprovació de l'esborrany de l'Acta de la sessió del dia 30 de març de 1990, amb les esmenes següents:

Punt 6, de l'acta, on diu "referent a l'horari i l'import", cal dir "referent a l'import".

Fer constar que el regidor senyor Vicenç Jou, no està conforme amb el redactat de la seva intervenció en el torn de precís i preguntes.

2.— Assumptes de tràmit ordinari:

a) Aprovar l'acta redactada de la reunió mantinguda amb els representants dels veïns de can Tarré.

b) Encarregar el projecte definitiu de l'obra "Acondicionament de la Casa Consistorial de Vilobí", per haver estat inclosa aquesta obra en el Pla Únic d'Obres i Serveis.

c) Interessar-se per les gestions que està portant a terme el Consell comarcal de la Selva, en relació a la possible ubicació del parc d'atraccions que l'empresa Adrehauser-Busch vol instal·lar a Catalunya, en els termes municipals de Vilobí d'Onyar i Sils.

d) Estudiar detingudament el projecte tramès pel Departament de Política Territorial i Obres Públiques, referent a l'estudi informatiu "Nova Carretera. Autovia Lleida-Girona. Carretera C-1 de Cervera a Girona Tram: Vic-Girona".

3.— S'acorda aprovar la relació de factures pendents per un import global de 1.580.906 ptes.-

4.— Concedir les llicències urbanístiques següents:

O.M. 6/90 a Angel Ribas i Rovira, per reformes interiors al Mas Cal Farré Pagés d'aquest municipi.

O.M. 7/90 a Joan Colomer i Soler, per ampliació d'habitatge al c/ Nou de Sant Dalmai

O.M. 8/90 a Joaquim Gener i Jofre, per construcció d'una tanca al c/ Joan Maragall (travessia), 3, de Vilobí

O.M. 9/90 a Joan Boada i Rovira, per construcció de cobert agrícola a la finca anomenada can Tarre Nou.

MJ. 4/90 a Especialitats Sant Dalmai, per ampliació d'oficines en l'edifici de la fàbrica, als afores de Sant Dalmai.

5.— Pla Parcial de Cal Farré Pagès.

S'acorda iniciar les gestions a la Comissió Provincial d'Urbanisme, per ampliar l'àmbit del Pla parcial de Cal Farré Pagès, per tal de fer viable la seva execució.

6.— Unitat d'Actuació núm. 1 de Vilobí.

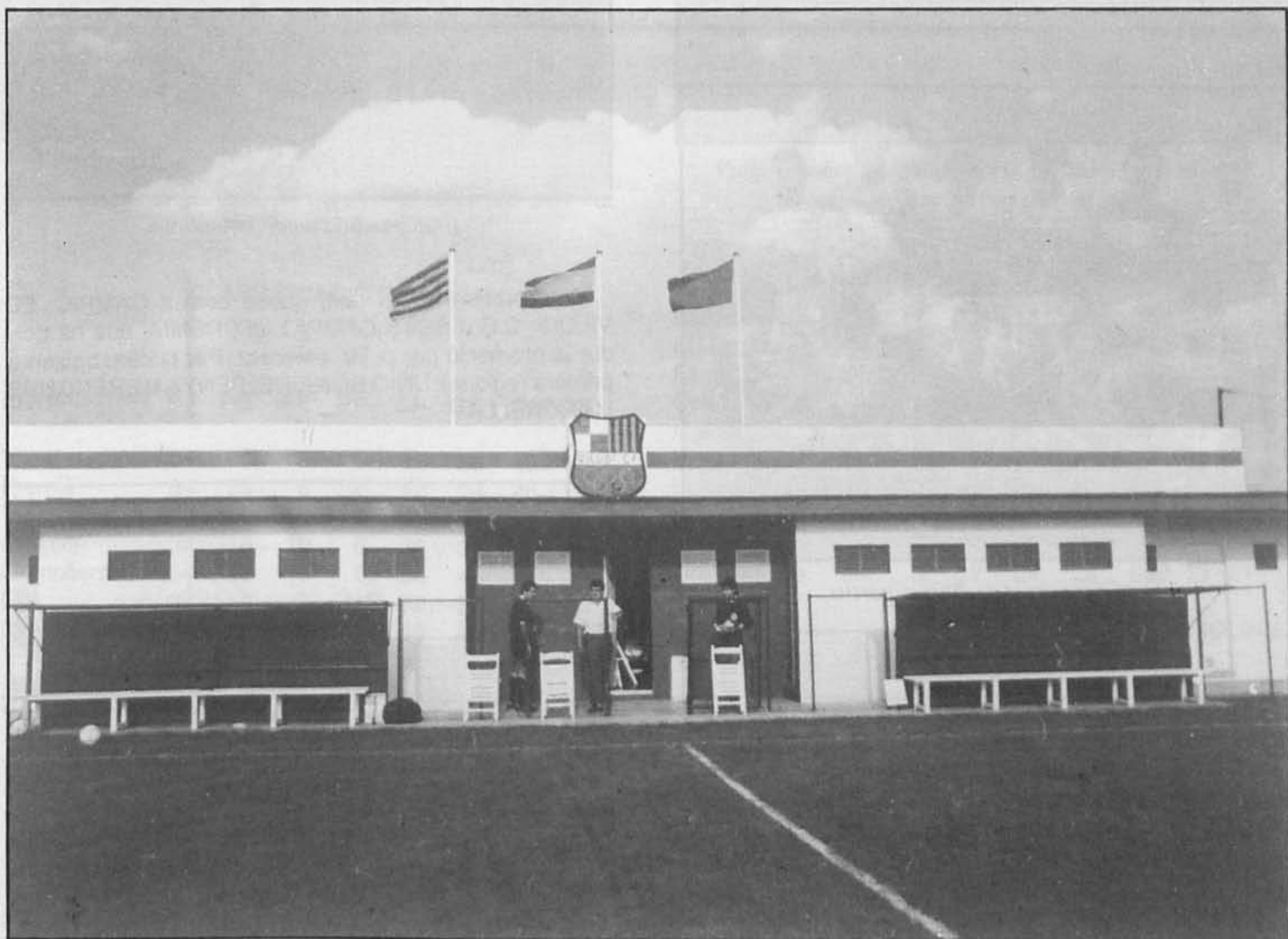
S'acorda, iniciar les gestions oportunes per dur a terme l'execució de la Unitat d'actuació núm. 1 de Vilobí, pel sistema de cooperació compresa entre els carrers Joan Maragall i Pere Antoni del nucli urbà de Vilobí.

7.— Torn de precís i preguntes, sense intervencions.

SERVEIS MUNICIPALS

SERVEI	HORARI	TELÈFON	ADREÇA
- OFICINES MUNICIPALS * Serveis Generals * Registre de documents * Secretaria * Alcaldia i Regidors	De dilluns a dissabte de 10 a 14 hores	47 30 26	Trav. Casa de la Vila, 1 Primer pis
- OFICINA D'INFORMACIÓ I ASSISTÈNCIA AL CIUTADÀ	De dilluns a dissabte de 10 a 14 hores	47 30 26	Trav. Casa de la Vila, 1 Planta baixa
- OFICINA DE CORREUS I BÚSTIES	De dilluns a dissabte de 10 a 12 hores	47 30 26	Trav. Casa de la Vila, 1
- TREBALLADORA SOCIAL	Dijous de 12 a 14 hores Dijous de 9 a 11 hores Dilluns de 9 a 13 hores	47 31 25 47 70 05 84 08 08	Pstge. Pompeu Fabra, 1, baix AJ. RIUDELLOTS DE LA SELVA AJ. STA. COLOMA DE FARNERS
- OFICINA TÈCNICA MUNICIPAL * Consultes urbanístiques	Divendres de 17 a 19 hores	47 31 25	Pstge. Pompeu Fabra, 1, baix
- DISPENSARI MÈDIC * Metge * Practicant * Llevadora	Dilluns, dimecres, dijous i divendres de 12 a 14 dissabte de 7 a 9 De dilluns a dissabte de 12 a 13 Diumenge a les 12 hores Dilluns, dimecres i divendres de 4 a 5 de la tarda	47 41 12	C/.Empordà, 5
- LLAR D'INFANTS	Dilluns a divendres de 9 a 17 hores.	47 31 25	C/. Sant Josep, 2

ESPORTS

**VILOBÍ... UN POBLE...
UN SOMNI... UNA REALITAT
3 de juny de 1990**

¡¡¡JA SOM A TERCERA DIVISIÓ!!! El primer equip del VILOBÍ, C.F., i després de lluitar durant sis anys, i amb molta constància ha aconseguit per fi guanyar la lliga de PREFERENT (GRUP I). Si mirem darrera nostre veurem l'esforç de tota una JUNTA DIRECTIVA, d'uns col.laboradors, i de tot un MUNICIPI de 2.000 habitants, que, pas a pas, ha creat unes arrels sòlides i un planter de suprema qualitat humana i esportiva, que encara pot donar més fruits i sorpreses agradables en un futur.

Una plantilla amb garanties.

A la preferent, per tant, queda com a CAMPIÓ, EL VILOBÍ, C.B. I SOTS-CAMPIÓ, el PREMIA, que ha perdut la promoció per pujar a tercera. Per la cua, baixen a primera regional: UNIÓ BONAIRE, PENYA MERENGUES I GIRONELLA.

Els "onze" dels últims partits.

L'últim partit amb el GUÍXOLS, un dels rivals més directes del VILOBÍ, frenava el pas a les aspiracions Vilo-binenques. La millor entrada de la temporada, el millor ambient, i el millor joc del VILOBÍ varen superar en tot moment el GUÍXOLS. Un clar 3 - 0 va obrir definitivament les portes a un somni portat a la ralitat. A la fi del partit, traques, cava, abraçades emocionants, volta d'honor de jugadors i socis per tot el terreny de joc, van cloure una diada històrica per al CLUB.

El Vilobí sempre endavant.

L'Escuder va obrir la porta a tercera transformant un clar "penalty" era el 1-0.

Oscar Aja fent el 2-0. Tot el camp era una festa.

Després d'aquesta jugada de gol, una sensacional passada de Peri en el minut 23 permet a Escuder fer el 3-0 definitiu.

Volta d'honor al camp, socis jugadors, directius... quasi tots van passar per la dutxa.

CLASSIFICACIÓ FINAL

EQUIP	PJ	PG	PE	PP	GF	GC	PUNTS
Vilobí	34	20	9	5	62	23	49 + 15
Premià	34	20	8	6	52	24	48 + 14
Vic	34	16	10	8	80	47	42 + 8
Guixols	34	16	10	8	61	38	42 + 8
Granollers	34	16	10	8	58	43	42 + 8
Milà	34	16	7	11	62	50	39 + 5
Canovelles	34	16	6	12	40	46	38 + 4

Castellar	34	13	9	12	48	56	35 + 1
Badalona	34	11	12	11	56	55	34
El Masnou	34	11	12	11	45	50	34
Palafrugell	34	12	8	14	44	44	32 - 2
Calella	34	11	10	13	59	65	32 - 2
Malgrat	34	11	9	14	43	40	31 - 3
Muntanyesa	34	10	10	14	47	48	30 - 4
La Llagosta	34	9	8	17	42	53	26 - 8
Gironella	34	7	10	17	42	62	24 - 10
P. Merengues	34	7	7	20	35	75	21 - 13
Unió Bonaire	34	3	7	24	28	85	13 - 21

LLUÍS MOLINS

JUVENILS

L'equip juvenil d'aquesta temporada va quedar situat a la zona de descens de la Lliga Nacional Juvenil, però no podem dir, encara, que s'hagi perdut la categoria, ja que està pendent d'aprovació definitiva per l'assemblea General del futbol Espanyol, el proper dia 20 de juliol. La següent proposta fou aprovada en el 1r. Congrés de Futbol Base celebrat el propassat mes de maig a Extremadura:

CONFIGURACIÓ DEL NOU PLA DE COMPETICIÓ

- LLIGA NACIONAL SUB-19
- LLIGA D'HONOR
- LLIGA NACIONAL JUVENIL

En cas que s'aprovés aquest nou pla de competició i la seva entrada en vigor la propera temporada 90/91, el VILOBÍ, C.F. continuaria estant a la Lliga Nacional Juvenil.

CLASSIFICACIÓ FINAL

Barcelona At.	30	16	9	5	81	34	41 + 11
Mallorca	30	16	8	6	35	19	40 + 10
Castelló	30	15	8	7	42	19	38 + 8
Sant Gabriel	30	12	10	8	49	35	34 + 4
Sabadell	30	10	12	8	48	38	32 + 2
Granollers	30	12	8	10	41	43	32 + 2
La Salle	30	12	7	11	40	35	31 + 1
Mercantil	30	14	3	13	49	47	31 + 1
Sants	30	9	12	9	58	62	30
Espanyol	30	10	10	10	38	42	30
Osca	30	9	10	11	42	47	28 - 2
Cide	30	10	8	12	40	50	28 - 2
San Cayetano	30	11	6	13	37	59	28 - 2
Vilobí	30	8	10	12	40	43	26 - 4
Trajana	30	6	8	16	29	58	20 - 10
Isleño	30	2	7	21	25	63	11 - 19

LLUÍS MOLINS

3a. REGIONAL

Després de patir múltiples lesions i jugar molts partits amb els jugadors justos per fer l'equip, el lloc 11 que ha ocupat finalment en la lliga és del tot digne. El campió ha estat la PENYA TERTÚLIA, que puja a Segona Regional, i el Medinyà baixa a Aficionados.

CLASIFICACIÓ FINAL

Equip	PJ	PG	PE	PP	GF	GC	PUNTS
P. Tertúlia	34	24	6	4	113	41	54 + 20
Tordera	34	24	5	5	109	37	53 + 19
Quart	34	24	4	6	107	40	52 + 18
C. Andalusia	33	22	4	7	85	48	48 + 16
St. Hilari	34	21	6	7	86	50	48 + 14
Can Gibert	34	21	4	9	81	45	46 + 12
Breda	33	15	5	13	59	59	35 + 1
St. Pere B.	34	12	10	12	60	55	34
Caulès	33	13	7	13	54	62	33 - 1
Undàrius	34	10	10	14	65	78	30 - 4
Vilobí	34	12	6	16	55	81	30 - 4
Can Puig	33	11	7	15	60	59	29 - 3
Fontcoberta	34	12	5	17	56	85	29 - 5
St. Gregori	34	9	7	18	59	79	25 - 9
Sarrià	33	7	8	18	44	78	22 - 10
Cervià	33	7	7	19	47	83	21 - 13
St. Ponç	31	3	5	23	28	90	11 - 19
Medinyà	33	1	0	32	19	117	2 - 32

ALEVINS

Els alevins també han fet un bon paper, el quart lloc, d'entre quinze equips participants. Aquest fet i haver encaixat solament quatre derrotes en tota la lliga, el fan un equip compacte i amb molt de futur.

CLASSIFICACIÓ FINAL

Blanes A	28	25	2	1	129	15	52
Bons Aires A	28	24	2	2	141	8	50
Lloret A	27	21	1	5	104	24	43
Vilobí	27	16	7	4	81	46	39
Salle Girona	26	13	4	9	89	63	30
Ca l'Aguidó	28	13	3	12	79	79	29
Maristes A	28	12	3	13	57	64	27
Cristinenc	27	11	5	11	74	73	27
Farners A	28	9	7	12	59	57	25
At. Anglès	27	9	5	13	39	61	23
Tossa	27	10	1	16	58	107	21
Coma Cros A	26	6	5	15	46	88	17
R. Blanenc	28	3	4	21	29	106	10
Vilartagues	27	3	4	20	22	86	10
Tordera	28	2	3	23	25	155	7

INFANTILS PREFERENT

Hem de fer esment també del CAMPIONAT DE LLIGA aconseguït pels INFANTILS, que, juntament amb el primer equip de VILOBÍ, han donat les dues alegries més grans a tota l'afició Vilobinenca; fins i tot han lluitat contra el Sabadell per aconseguir el CAMPIONAT DE CATALUNYA, cosa que no han aconseguït.

Els infantils, un bon planter per a futures aspiracions.

CLASSIFICACIÓ FINAL

Equip	PJ	PG	PE	PP	GF	GC	PUNTS
Vilobí	28	23	2	3	118	15	48
Bons Aires A	28	21	3	4	104	24	45
Garrotxa A	28	21	2	5	97	34	44
Blanes A	28	17	8	3	80	37	42
Olot	27	18	4	5	87	31	40
Banyoles A	28	11	4	13	39	47	26
At. Anglès	28	9	5	14	33	48	23
Figueres	28	10	4	14	58	71	22
Maristes A	26	9	4	13	46	67	22
Salt A	28	9	3	16	47	79	21
R. Blanenc	28	9	3	16	54	86	21
Palafrugell A	28	7	5	16	43	62	19
Coma Cros A	28	8	3	17	44	96	19
Farners A	28	9	1	18	43	96	17
Lloret A	27	1	1	25	14	114	1

LLUÍS MOLINS

Abraçades després d'un bon gol.

FUTBOL-SALA

A partir del dia 18 de juny d'enguany fins al dia 24 d'agost es disputarà, a la PISTA POLISPORTIVA, el tradicional TORNEIG DE FUTBOL SALA - TROFEU AJUNTAMENT DE VILOBÍ, amb la participació de 20 equips dividits amb dos grups de 10.

El pressupost aproximat serà de 600.000 ptes. i si tot surt tal com està planejat, hi haurà un superàvit d'unes 25.000 ptes.

EQUIPS DEL GRUP A

- COMERÇ TURRÓ
- PUB L'ÚNIC
- JOAN ABRAS, S.A.
- IMPORT-MOTOR PAGÈS
- BAR CAL MARINER
- PNEUMÀTICS LA SELVA
- MARISQUERIA EL CAYO
- MECAGRAF
- BAR CAN QUIM
- BOADA PORCEL - TALLER LLORENS

EQUIPS DEL GRUP B

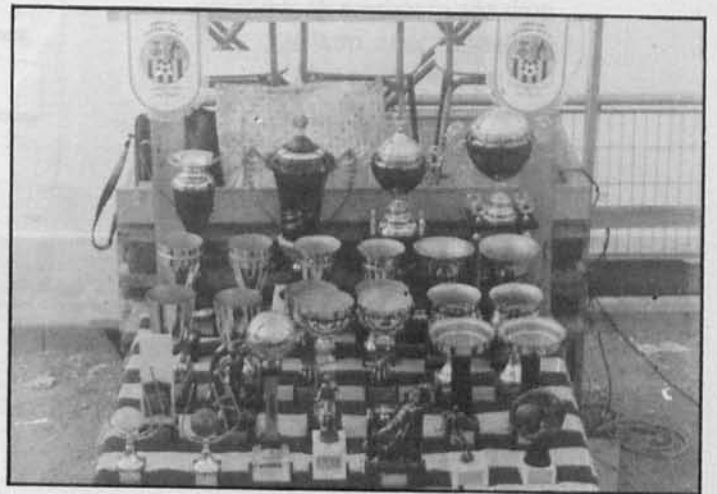
- BENAULA AT.
- EL COMBINAT
- PENYA 90
- INMIRSA
- MOTOS AURADELL
- GLASURIT. HIPER RECAMBIOS
- EL JARDINET
- CASADEMONT
- COL.LEGUES
- XUTRACS, S.C.

Serà el bar Cal Mariner una altra vegada el campió?

La qualitat dels equips, principalment els del grup A, és molt alta, i per tant esperem que el nivell esportiu sigui cada any més elevat.

LLUÍS MOLINS

Trofeus del V Torneig-Estiu 89.

CLASSIFICACIÓ XV CAMPIONAT DE BOTIFARRA

- 1a. JOAN CASSA - JOAN PARADEDA
- 2a. JORDI CARRERAS - NARCÍS VILA
- 3a. LLUÍS MOLINS - PERE DOMINGO
- 4a. NARCÍS BOU - FRANCISCO JOU

Els campions del XV Campionat de botifarra.

Els campions de la Super-Copa.

CLASSIFICACIÓ SUPER-COPA BOTIFARRA

- 1a. LLUÍS MOLINS - PERE DOMINGO
- 2a. JORDI MENCIÓ - JOSEP CASTEYÓ
- 3a. JOAN SUBIRANAS - JOSEP BERGA
- 4a. NARCÍS BOU - FRANCISCO JOU

NARCÍS VILA

EL SOMNI DE LA PAU

De les armes, trista pau,
no ha estat ni serà mai
ni tan sols un tros de somni.
Els somnis mai són reals
però almenys són com a tals.
Hi ha somnis de grandesa,
hi ha somnis de bondat
però el d'una pau ben entesa
ningú mai no l'ha somiat
car no hi cap on hi ha enveges,
mal sigui per un moment,
portar pau al pensament
dels qui viuen a la guerra.
Per a ells pau és perjudici
per a ells pau és maldecaps;
no tenen cap benefici
sense morts amuntegats.
Quan poden deixar famílies
amb sos membres destrossats,
malferits, morts, mutilats,
desfets per tota la vida,
ho celebren sense mida
car per a ells és festa gran.
Mentre hi hagi on llençar bales,
el negoci va rajant,
no els preocupa els que queden

amb ganes de rebotar
ja que encara que volguessin
no ho podrien intentar,
importants davant l'empenta
dels qui en nom de la pau maten.
Amb quin dret ens esgarrapen
nostres drets i llibertats?
El primer dels drets que ens roben
és el de la llibertat,
en nom d'ella justifiquen
la matança irracional,
que si bé a ells no els fa mal
sacrifica els seus germans.
Tampoc ells l'aconsegueixen
ja que estan condicionats
a fer i desfer bestieses
per sortir-ne ben parats.
S'excusen amb la pau
com a motiu dels seus actes,
no hi valen lleis ni pactes
ni la raó ni els tractes
de qui tenen al voltant.
Essent així tant se val
viure somniant la pau.

Pere Pessic i Mata

QUAN EL SOL ESCALFA DE VERITAT

Sabut és per a tothom que els mesos de juny, juliol i agost és quan el sol més escalfa. Els diumenges —festius no perquè els han tret— i caps de setmana són aprofitats per molta gent per anar a les platges i, qui més qui menys, per banyar-se i passar el dia el més bé possible.

Quatre coses són molt importants de saber. Primer: no t'has banyar després d'haver menjat molt. Segon: no ho facis si hi ha mala mar. Tercer: vigila els nens, si és que vénen amb tu. I quart: no abuisis del sol, que crema la pell; aplica't una bona crema. Si tens aquestes precaucions, i ets amic amb la parella, passaràs el dia com un Rei...

Una cosa vull remarcar, i és la brutícia i les deixalles que es veuen a moltes platges, malgrat el gran servei de contenidors. Cal tenir en compte que la netedat i l'educació d'un poble van units a la Cultura i que serveixen de mirall per a la societat.

ELS BANYISTES D'AVUI

Molts recordem les llargues cues que fèiem per veure aquelles famoses pel·lícules amb un rètol que deia: "Solamente para mayores de 18 años"; que eren: "Es-

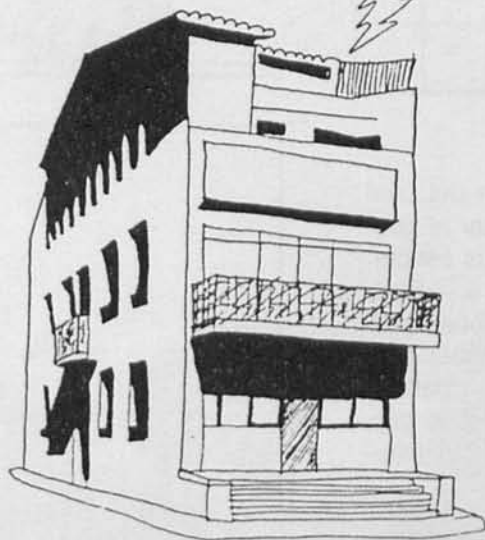

cuela de Sirenas" i "Gilda". La guapa Esther Williams exhibia un banyador complet. I la no menys guapa Rita Hayworth ensenyava solament mitja cuixa. Ara, per veure un tall de carn, no fem un pas! Si fem cues per anar i venir de les platges amb els autos per sortir de casa aprofitant els caps de setmana, que ben merescut el tenim. Allà no es veu un tall de carn, es veu tota la peça!. Com han canviat els costums! Van començar les estrangeres a banyar-se amb bikini i en platges solament per a nudistes es banyen de pèl a pèl. En aquest aspecte, i sempre respectant les altres opinions, diré que banyant-se així hom pot ferir sensibilitat de molts. Entre poc i massa! Un bikini ben posat i elegant sempre agrada, crida l'atenció a més de quatre i ens manté viva la il·lusió de certes novetats del seu contingut. I aquest ha estat el text d'avui, prou significatiu, referent a les platges i les seves panoràmiques; on els ulls poden contemplar.

Maurici Vilert i Ramió.

EL FANTASMA DE L'AJUNTAMENT

... SI NO FEU AVIAT
 UNA PISCINA, UNA BIBLIOTECA
 I UN POLIESPORTIU, UN DESASTRE
 MOLT MES ENLLA DE LA VOSTRA
 IMAGINACIÓ SOBRE ELS
 VOSTRES CAPS PESARA!!!

EL PROBLEMA

La reforma de l'ensenyament es troba lluny d'assolir la unanimitat. Un grup d'ensenyants d'alt nivell s'ha decidit a esbrinar una qüestió que preocupa la majoria dels futurs professionals: *l'evolució d'un problema matemàtic*. La comparació següent us ajudarà a centrar la qüestió.

ENSENYAMENT 1960: Un pagès ven un sac de patates per 1.000 ptes. Les despeses de producció pugen als 4/5 del preu de venda. Quin és el seu benefici?

ENSENYAMENT TRADICIONAL 1970: Un pagès ven un sac de patates per 1.000 ptes. Les despeses de producció pugen als 4/5 del preu de venda, és a dir, a 800 ptes. Quin és el seu benefici?

ENSENYAMENT MODERN 1970: Un pagès canvia un conjunt P de patates per un conjunt M de monedes. El cardinal del conjunt M és igual a 1.000, i cada element P E M val una pesseta. Dibuixa 1.000 punts grossos que representin els elements del conjunt M. El conjunt F de les despeses de producció comprèn 200 F

com a subconjunt del conjunt M i respon la pregunta següent: quin és el cardinal del conjunt B dels beneficis? Dibuixa B de color vermell.

ENSENYAMENT RENOVAT 1980: Un agricultor ven un sac de patates per 1.000 ptes. Les despeses de producció pugen a 800 ptes. i el benefici és de 200 ptes.

Activitat: Subratlla la paraula patata i discuteix-la amb un company teu.

ENSENYAMENT REFORMAT 1990: El tio Hantoni mol burjés latifundista i intermedari és quepatalista, hinsolidari que sa enriquit amb 200 peles al bendre aspeculant un feix de patates. anal.litza el text i vusca les faltes de sintaxi dortografia de puntuació que hi hagi i desseguida digues el que tu penses s'aquets avusus antidemocraticos.

(Traduït de "Le Figaro Magazine", gener de 1985, pp. 19 i 25)

Anònim del segle XX

Japó, fem. pl. 9.— Presa. Vocals. Una que els castellans fan anar sola i els catalans fan anar acompanyada. 10.—Vegeu l'1 horitzontal.

Carme Solà

SOLUCIONS:

HORIZONTALS: 1.— Escoltes Josep Madrenys. 2.— No. Collarè. 3.— Runa. E. Pap. 4.— Es. Sivio. M. 5.— T. Bimalnua. 6.— Isroateid. 7.— Ria. Tossar. 8.— Anurgree. E. 6.— Ras. E. Svn.

VERTICALS: 1.— Enretirar. 2.— Sous. Sina. 3.— C. N. Braus. 4.— Ocasio. R. 5.— Lo. Imatge. 6.— Elevatori. 7.— Sl. ilise. 8.— Japoneses. 9.— Ora. Uia. Y. 10.— Sepmadren.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2			●							
3					●		●			
4			●						●	
5		●								
6										
7				●						
8									●	
9			●				●			

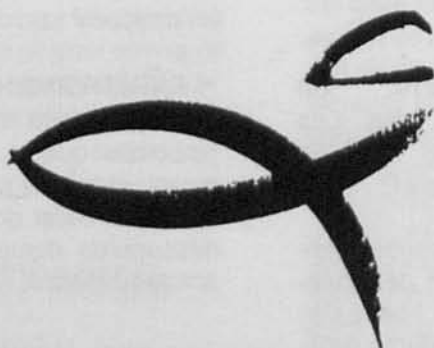
HORIZONTALS: 1.— Centre d'EGB, el nom del qual llisca pel 10 vertical i pel 9 horitzontal fins trobar el quadrat negre. 2.— Negació. Un collarè que no és sencer. 3.— Enderrocs. Vocal. Omplir-lo, vol dir menjar. 4.— Existeix. Visió que no hi veu. Consonant. 5.— Consonant fet amb dues mans, encara que aquí no ho sembla. 6.— Adoració de falses divinitats, lletres que estan ballant. 7.— Nom d'un poble del Conflent. Donar cops de cap. 8.— Regnareu malament. Cardinal. 9.— Tallar arran. Interjecció. Lletres que vénen del 10 vertical.

VERTICALS: 1.— Tirar endarrera. 2.— Moneda antiga, pl. Pitrera. 3.— Carboni. El nord. Curses de ... 4.— Circumstància oportuna. Consonant. 5.— Article dialectal. Semblança. 6.— Que té el poder d'elevant. 7.— Sigles comercials. Illes que no ho són. 8.— Naturals del

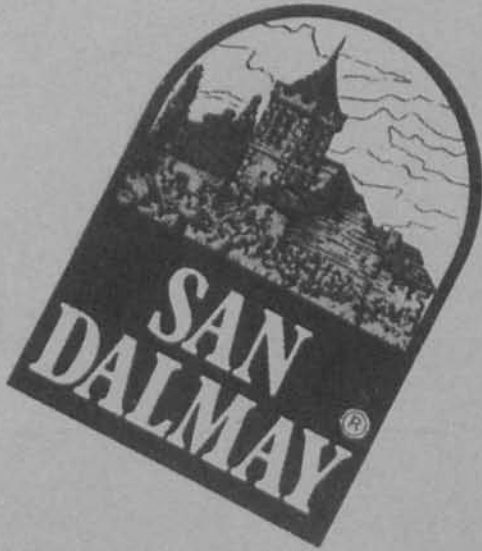
La tarda del dilluns de Pasqua a l'entrada de l'autopista.

Caixa de Girona

Plaça Nova, 11 - Telèfon 47.32.37

VILOBÍ D'ONYAR

Especialidades San Dalmay, S.A.

PRODUCTES PURS DEL PORC

PAISATGES A L'ABAST

En el principi dels temps, quan l'home era nòmada i vivia només de la caça, de la pesca i dels fruits silvestres, solia bellugar-se sobretot pels turons i punts elevats de les diferents contrades. A la plana i més en zones lacustres i d'aiguamolls, hi baixaven per pescar o per sorprendre i caçar algun animal que hi havia arribat tot cercant l'aigua.

Eren èpoques en què la vida humana encara no incidia sobre el paisatge modificant-lo.

És cap els temps neolítics, amb la introducció de l'agricultura, que l'home va baixant cap a les planes i s'apropa als terrenys bons per cultivar. A poc a poc es va tornant sedentari i comença a influir sobre el paisatge, artigant boscos i construint

habitacles cada cop més grans. Després vindran els veïnats, les viles i les ciutats; i per comunicar-se faran falta camins, carreteres, vies de tren, pals elèctrics i de telèfons, i aeroports.

A vegades, però, unes quantes coincidències en un moment determinat ens sobten amb la visió d'un paisatge que essent-nos molt conegut, ens sembla del tot nou i quasi intemporal.

És el cas d'aquesta vista de Vilobí des de la Canonja: un bosc convertit en terres de cultiu no ens priva la visió llunyana de la vila que, per l'altra banda, sobresurt del paisatge gràcies a un toc de llum que s'ha filtrat entre els núvols.

JOAQUIM PUIGVERT I PASTELLS

